

ת"פ 13618/11 - מדינת ישראל נגד חח"א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-11-13618 מדינת ישראל נ' חח"א
לפני כבוד השופט שמאן בקר
המשגילה
מדינת ישראל
עו"ב"כ עו"ד מיטל סטי, תביעות תל - אביב
נגד
הנאשם
חח"א
עו"ב"כ עו"ד רוי גבריאל, סגנoria ציבורית

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע העבירות המיחסות לו, מחמת הספק.

מצאתו להבהיר, כי לא היה מנוס מלחריח במסגרת הכרעת הדין, ולהביא ציטוטים ארוכים מתוך פרשת התביעה וההגנה, וזאת - על מנת ליזוק תוכן ולהבהיר, תוך מהשנה, מדוע לא ניתן היה לבסס הרשות על בסיס העדות הראשית, זו של המתלוונת. ועוד העירה לעניין הצעוטים: כל הדגשה בהםם, בין אם בפרוטוקול משפט זה או בין אם בפסקה - אינה במקור, אלא אם נאמר אחרת.

כתב האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם, חח"א (להלן: "חח"א או "הנאשם"), הוגש כתב אישום במסגרת יוחסו לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בין זוג - לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין), איוימים לפי סעיף 192, וכליית שווה, לפי סעיף 377 רשא לאותו החוק.

2. על פי עובדות כתב האישום בעת שבו הנאשם והמתלוונת א"ב (להלן: "א"ב" או "המתלוונת") בני זוג, תקף אותה הנאשם ואימם עליה.

על פי כתב האישום, ביום 30.10.2015 בשעה 07:30 לערך, ניצת ויכוח בין הנאשם למלוונת לאחר בילוי משותף
עמוד 1

במועדון לילה ברחוב אבן גבירול בתל אביב. במהלך הויוכת האמור, תקף חח"א את א"ב בכר שנשך בראשה ומשר בשערותיה.

בהמשך, ניסתה בראליקו לנוס מפניו של חח"א, אך הוא תפסה, הרימה על כתפו, והכנסה לרכבו.

על פי כתב האישום, כאשר היו חח"א וא"ב בתוך הרכב, איים עליו הנאשם בכר שאמר לה "אני אשבור לך את הפנים...". לאחר מכן, איים הנאשם על בראליקו בכר שהרים ידו המאגראפת לעברה ו אמר לה "אני ארצת אותך ואת האקס שלך".

א"ב, בניסיונה להציגן מפני הנאשם ולהדפו ממנו, הרימה את ידה, ציפורנה שרטו את תור פיו. נוכח מעשייה אלה של א"ב, גבר כעסו של הנאשם והוא תקף אותה בכר שנשך אותה בכל חלק גופה.

עוד עלה מכתב האישום, כי אחד, רמי לسري (להלן: "לسري"), עobar אורח שחילף באותו עת באקראי ליד רכבו של הנאשם, הבхи בא"ב חובתת בידיה על חילון הרכב. לسري ניגש אל הרכב, פתח את הדלת, הבחן במטלוננט כשהיא "רוודת" ושאל אותה האם היא רוצה לצאת מהרכב.

בנסיבות אלה, ניסה הנאשם למנוע יציאתה של א"ב מרכבו בכר שנשך אותה לכיוונו, וחיבק אותה. בהמשך, חיג לسري למשטרה, ובעקבות כך שיחזר הנאשם את המטלוננט והוא יצא מהרכב.

על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למטלוננט חבלות, נשיכות בחלקו גופה ונפיחות בק רקפת, בגין הזדקה לטיפול רפואי.

3. ציון, כי במהלך עדות המטלוננט בבית המשפט, תוקנו עובדות כתב האישום לבקשת התביעה, באופן שהנאשם "נשך" בראשה של המטלוננט ולא "נשך" בראשה.

4. בדיון שהתקיים ביום 19.11.2017 כפר חח"א, באמצעות ואת כוחו, עו"ד רוי גבריאל, בעבודות כתב האישום. הנאשם טען כי מלבד העובדה בן זוג של המטלוננט בתקופה הרלוונטיות לכתב האישום, והעובדת שהיא ייכוח בהםם במועד האמור - הוא כופר בכל המיחס לו. התיק נקבע, איפוא, לניהול הוכחות.

המשפט

פרשת התביעה

5. במסגרת פרשת התביעה, העידו גב' ל"ר, סבתה של המתלוננת, השוטרת שירי הובר, וכן הוגשו מוצגים בהסכמה, שככלו גם את הודעות הנאשם במשטרה, ותיעוד העימות שנערך בין המתלוננת לחח"א (ת/1 - 16/ת).

6. בדין שהתקיים ביום 28.3.2018 העידה גב' ל"ר, סבתה של המתלוננת.

גב' ל"ר העידה כי ביום 30.10.2015 התקשרה אליה בתה, נ', וביקשה ממנה לסייע לנכדתה, א"ב. ל"ר העידה כי נ' ביקשה ממנה לאתר את בתה באיזור התחנה המרכזית בתל אביב, ולעוזר לה כי היא בוכיה ו"נמצאת בחוץ בלילה חמימים".

על פי עדותה של ל"ר, היא איתרה את נכדתה ופגשה בה כשהיא "כל הזמן בוכה ולא דיברה שום דבר". ל"ר העידה כי היאלקח את א"ב לביתה ונתנה לה "כדורי שינה קלים" על מנת להרגעה.

ל"ר העידה שהיא סימני חבלה על גופה של נכדתה, שטיפרה לה כי מקור החבלות היה אלימות שהפעיל(Cl) לפני הנאשם חח"א, כר:

"...היו לה סימנים בכל מקום, היה לה פה (במצח) בליטה נפוח והיו לה על הידים סימני שינוי והיא כל הזמן אמרה שכואבים לה הצפוריינים כי הוא עשה לה ככה (מראה תנוועה של עיקום אצבעות) כאילו רצה לשבור את הצפוריינים. והיו לה המון סימנים ברגליים, ידיים. סימנים כחולים. והלכנו לבית חולים ואמרנו לנו... אני לך חותמי אותה לבית החולים וכשהגענו לשם בהתחלה למיון, ואמרו לנו שנלך למשטרה והלכנו למשטרה, שם עשו תמונות של הסימנים..."

היא כל הזמן בכחה, אמרה הוא צזה דביל, הוא עשה לי צפוריינים... עשה ליدم בצפוריינים. ואני שאלתי איפה זה קורה, היא אפילו לא יכולה להגיד איפה מקום זה קורה. היא כל הזמן בוכה ולא הייתה רגועה. זה היה ממשו מבולבל צזה.

ש. **שאלת ב.ה. מי עשה לך את זה?**

ת. **החבר שלה, שם הוא ביחיד בדיסקוטק.**

7. בהמשך חקירתה הראשית, עלה כי ל"ר צילמה את החבלות שהיו על גופה של א"ב במועד נשוא כתוב האישום, אולם היא "זרקה" את התמונות. תמונה אחת מהתמונות שצילה ל"ר נותרה במכשיר הטלפון הנייד שלה, והוצגה בבית המשפט (תמונה בה נראה המתלוננת עם בליטה במצח וסימנים אדומים על עיני הימנית).

יוער כי חרב החלטת בית המשפט מיום 28.3.2018 לפיה התביעה רשאית להגיש את התמונה האמורה בcpfou לבחינת משקלה, זו לא הוגשה על ידה.

8. בחקירה הנגדית, השיבה ל"ר לשאלת הסניגורית אודות החבלות שראתה על גופה של ננדתא במועד נושא כתוב האישום:

"ש. איפה היו לה סימני נשיכה?

ת. ביד.

ש. זהה?

ת. זהה, היה פה סימן, (מראה על הכתפיים משני הצדדים) וברגנליים היו סימנים - לא של נשיכה.

ש. שאלתי על נשיכה?

ת. רק ביד...".

ל"ר העידה כי היא ראתה דם על ציפורניה של ננדתא, ולשאלת הסניגורית האם יכול להיות שהיא מדובר בלק אדום ולא דם, השיבה: "את יודעת, אני עוד לא משוגעת".

9. ביום 24.4.2018 החלה להעיד המתлонנת; בחקירה הראשית סיירה כי שלוש שנים טרם האירוע נושא כתוב האישום הייתה הכירה את הנאשם חח"א, ולאחר תקופה של חצי שנת הכרות בהםם, החלו בקשר זוגי.

המתлонנת סיירה שהיא התגוררה יחד עם חח"א בביתה של אימו והם היו **"בלתי נפרדים 24 שעות בימד"**. לא היה ממשו שהיינו עושים בנפרד. תמיד בימד.

א"ב סיירה כי לאחר חמישה חודשים קשר זוגי אוטם תארה כ"סיפור אגדה" החלו בין לבן הנאשם "תיכים"; המתلونת העידה כי היו שני קונפליקטים בין לבן חח"א טרם האירוע נושא כתוב האישום.

10. א"ב העידה, כי במועד הרלוונטי לכטב האישום, בילו היא וחח"א במועדון לילה בתל אביב, ולאחר הבילוי התגלו בינם ויכוח. א"ב העידה כך:

"...יצאנו למועדון, היה לי שעון על היד שהוא הביא לי ליום הולדת 20. אני לא בן שמרבה לקבל מתנות זהה היה די חשוב בשבילי, שעון זהב קטן של קסינו. יצאנו למועדון, איבדתי אותו איפה שהוא במועדון, ואז יצאנו מהמועדון ושםתי לב שהשעון לא עלי. התחלתי לבכות או להתרgesch מזה, לעשות מזה עניין ובאהה ליICON הלהה, והוא, ציפיתי לגובה חמימה יותר ממנו והוא קצת התלהט שהוא יכול לקנות לי עוד מיליון שעונים כאלה ושאני לא צריכה את השעון הזה ושאני ארגע. ציפיתי לגובה נורמלית של חיבור ונשיקה וקבעתי גובה

אחרת יותר להוֹתָה. אני לא כ"כ זוכרת איך זה הenthal אבל אני חושבת שהחלהנו להתוֹכוּח אחד עם השני מילולית. הובהר לי, במקרה הקודם עליי דברתי, שהוא לא אהוב שמננים לו את הפרצוף כאשר הוא במאכע שיחה והטעבנתי ולא היה לי כוח לזה ואני חושבת שגם היינו שתוֹויִים. הסתובבתי והתחלה ליכת, והוא תפס לי בחולצה ובשער, והסתובבתי ואמרתי לו למה אתה תופס לי בשיעור ואז התחיל להוֹט, שנינו היינו להוֹטִים. זה קרה באמצע הרחוב בלילה. אני לא זוכרת את הכל, התרגשתי מכל העניין אבל התחלה להתוֹכוּח, להתעמת אחת עם השניה, אני הייתה עם חולצת בון קרצה ומכל העימות יצא שהחולצה הייתה למעלה והחזיה נקרעה."

וכך א"ב בהמשך:

"...הוֹיכָה היה ברחוב, היה ארבע וחצי או חמיש בבוקר. אז לא היה כ"כ הרבה ציבור, אבל בכל מקרה זה לא נעים. אני לא זוכרת איך הגיעתי למצב שאני הולכת ממנו, האוטו של אמא שלו חנה בפינה של הרחוב, התחלה ליכת והוא אמר לי בואי נסע הבית או בואי נכנס לאוטו. ולא רציתי כי די פחדתי להיכנס לאוטו. ואמרתי לו שאני לא אכנס לאוטו כי אני לא אסע איתו לבית, והתחלה לחוץ את הכביש והוא פשט תפס אותו כמו שטיח ושם אותו על הכתף והכנסיס אותו לאוטו. זה אותו גדור של נכים. לבן צזה גדור.

...

נכנסנו לאוטו, ישבתי על כסא מאחורה, אני לא ממש זוכרת את כל הדברים. נכנסנו לאוטו, ישבתי על כסא מאחורה, אני לא ממש זוכרת את כל הדברים. נכנסנו לאוטו, ישבתי על כסא מאחורה, אני לא ממש זוכרת את כל הדברים. לשאלת בית המשפט אייזה איוםים - אני מшибה - אני ארצח אותה, אני ארצח את האקס שלן... הגענו למילה אחרי מילה וזה הגיע לאיוםים. לא אגיד שגם אני הייתה יותר מדי בסדר והיתה מילה אחרי מילה, אמרתי לו כל מיני דברים שהוא צזה וכזה. לא זוכרת מה אמרתי. אני מכירה את עצמי - לא הייתה שותקת במצב צזה ואמרתי לו דברים.

...

לאחר שקרأتي - עוד פעם, היו איוםים, קרוואתי שהוא אמר לי שהוא ישbor לי את הפנים ובשיא הבטחון שלי אמרתי לו יאללה בוא תרביץ לי, נראה אותה. זה כבר היה בתוך האוטו. ואני לא זוכרת כ"כ אבל הוא פשוט טס עלי, התנפל עלי ממש. שכבתי על הרצפה בין הכסאות, הוא ישב עלי, (מתתקשה, מתרגשת), התחילה לקלל ואים עלי ישbor לי את הפרצוף והניף עלי אגרוף. הוא מעולם לא הכנס לי אגרוף ואני משיבה לשאלת biham'ish שגם הפעם הוא לא פגע بي עם האגרוף, הוא רק הניף עלי אגרוף. ובאמת לעזרו אותו או לשים את הידיים והיו לי צפורהניים שלי. ומכל הקונפליקט הפיזי ביןינו היד שלי נכנסה לו לפה, והוא נפצע בפה מהציפורן, הוא נחתך וזה שיבש לו את הקופסה לגמרו.

...

אני חזרת לחתק בפנים הפה שגרמתי לו - זה שיבש לו את כל הקופסה והוא נהיה ממש כמו בהמה, הוא התחילה לנשוך אותו בידיהם, ברגל, ויש לו עדין צלקות. אני יכולת להראות. מראת סימני נשיכות,

מראה סימנים על الرجل ועל כף الرجل.

...

הזעם ירד בסופו של דבר, ונראה שהוא פרק את הזעם עם הנשיכות והוא נרגע. יש לו דברים שלו מה עבר כביכול, וכשהוא נפגע פיזית ממכה משתבשת לו הקופסה. הוא פשוט פרק בעצבים ובנשיכות ואז נרגע. הוא קם והלך לשפט בכיסא הנהג

...

הוא הלך לשפט בכיסא מקדימה, הוא נרגע, אני מתארת לעצמי שאחרי דקה שתיים הילכתי לשפט מולו בצד השני, והתחלנו לנגן שיחה...

...

ישבתי מולו והוא לו מין אפ וDAO. הוא נרגע ואמרתי לו שהוא לא בסדר וזה כאוב הסימנים על הידיים, היה לו שלבים שהוא נרגע והכל בסדר, ואז הוא מסתכל במראה של החלון ורואה את הדם שלו, והוא פשוט מתהפן. אפ וDAO של עצבים ורגעון, זה נמשך זמן זמן אם אני לא טועה. באיזה שהוא שלב קמתי מהכסא שלי, ישבתי לו על הברכיים ושרתי לו Shir, קוויתי שהו ירגע אותו, שרתי לו אם תלך של עידן ריביכל. היה נראה שהו ירגע אותו, אבל זה היה אפ וDAO..

...

קמתי וחזרתי לכיסא שלי, זה נמשך הרבה זמן של הדיבורים ולנסות להרגע ולשיר לו את השיר. זה היה מילה אחרי מילה. אני לא זוכרת, באמתך, אני לא זוכרת גם כסקרה את ההודעה שלי אז. היה לי בומבה ענקית על המצח, אולי רציתי לחתת טגירה חדשה בורד.... אני לא באמת זוכרת....

ש. שאלת ב.ה. את לא בטוח אם הוא נתן לך מכח במצח?

ת. נכון, אבל בטוח שהיתה הטחה, הוא הטיח לי את הראש בדש בורד. אני פשוט לא זוכרת איך הגענו לזה.

...

ישבנו באותו, האמת שהכל היה די רגוע, אני חושבת שהייתי הסטרית מכל הסיפור, עבר בן אדם מול הרכב, שלמזרלי הוא נשא כרטיס משטרתי או משהו של משטרת, והוא היה עם ילד. הוא עבר והיה נראה התלקחות, לא רבנו עם הידיים אבל בן אדם שעובר מבחוץ שם לב שימושו לא נורמלי. הוא עבר את האוטו וחזר אחרי 30 שניות, דפק על החלון מהצד שלו, וחן ביקש ממוני להגיד שהכל בסדר ושלא יתעורר.

...

לאחר הרענון, יכול להיות שכן היו צעקות אבל לא זוכרת. מה שאמרתי אז בעדות שלי אמרתי שהיו צרכות ולהט, ואני זו שדפקתי על החלון כנראה, אני באמת לא זוכרת. אבל הוא ניגש אלינו, פתחנו את החלון, ראו שלא עברתי ערב נחמד עלי פיזית, היו סימנים והכל, ואני באמת לא זוכרת אבל כנראה שהצרחות והאיומים משכו את הבוחר מבחוץ. הוא שאל מה קורה ושתקתי כי לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד להגיד לו אני רבה עם הבוחר פיזית ומצד שני להגיד שהכל בסדר ולדעת זהה ימשיך. והם התחלו לדבר ביניהם, הוא אמר לו הכל בסדר, זו חברה שלי, הוא אמר - תשタル עליה כולה סימנים. אני חשבת שהוא הזמן נידת, והאיש הוציא אותו מהרכב, אני לא זוכרת אם אני פתחה את הדלת אבל הוא בקש ממוני לצאת ויצאתי. לפני שיצאת מהאוטו הוא שאל אותי מה קורה, והתחלתי לצאת מהאוטו, באתי לשטף פועלה

ש. ומה חן עשה?

ת. הוא ניסה להגיד לו שהכל בסדר ושלא יתרבע. הוא אמר לי - מה את עשו, למה את עשו לי את זה. זה היה רק מילולי. יכול להיות שנייה למשון אותו, לא זוכרת, כדי שלא יצא מהרכב. יצאתי מהאוטו בלי נעלים, בהתחלה בלי כלום. מהר מאוד הגיעו נידות.

...

ש. שאלת ב.ה. מה קרה לך מכל האירוע?

ת. פיזית? היו נשיכות, נשארתי בלי צפוריינים,

ש. הלכת לקבל טיפול רפואי?

ת. לא, אבל באותו יום אחרי שפגשתי את סבתא היא לקחה אותו לאיכילוב, אם אני לא טועה. שם נשארתי עד הערב. המשטרה שבאו לחפש אותו כבר לקחו אותו מהמיון ישר ממשם. הייתה עם נשיכות בכף הרגל, בידים אני חשבתי, בזרועות. פנים אם אני לא טועה, היו לי הרבה נשיכות בכל הגוף, היה לי שערות שפנות נשרו, נשארתי בלי צפוריינים. היה לי בומבה פה (מראה על המצח) אם אני לא טועה הייתה לי משיכה בקרקפת עצמה, וזהו. אני חשבתי".

11. המתלוננת העידה כי לאחר המקרה סיפרה לאמה "בקצרא" על שאירע, והן סיכמו כי היא תיסע לסתבה.

12. בחקירה הנגידית, אישרה א"ב כי לא הראתה את חייתה הקרוועה לחוקרת בעדותה במשטרה.

13. הסניגורית הציגה לא"ב מכתב (נ/2) שנכתב לכואורה על ידה, הממען למשטרת ישראל ובוקשה " לבטל את התלונה". מהמכתב עולה, בין היתר, כי קצפה של המתלוננת יצא על היחידה החוקרת אשר "הלחיצה אותה" ו"עבדה עליה בעניינים"; כך כתבה, בין היתר, א"ב במכתבה: "... היום, אחרי שנה של מסcole וכעסים עצימים עמוקים, אחרי שהגעתי לדיכאון כבד ושנאה עצמית הבנתי שהמשטרה היא זו ש羞מה. זה מובן מאלי,

השתמשו بي כבובה על חוטים ברגע שהייתי פגעה וכועסת מפוחדת ומבולבלת. אני מודה שהקצתני עם הרבה דברים שסיפורתי בחקירה הראשונה מכעים ובלבול והסיבה העיקרית היה כי לחצנו עליי ואףילו אימנו שאני זו שאעוצר במידה ולא אשתק פעולה. הסיבה שאני פונה אליכם איזום לבטל את התיק זהה... אני מבקשת למחוק את התיק הזה מזיהות שתינו, מפני שבכל מקרה אגיע ליום המשפט של חן... ואגיד את הכל מול השופט...".

א"ב העידה:

"את מאשרת כל מה שכתוב פה?

כ. הדברים נכונים. המכתב הזה כנראה שלא מצאת אותו סתום, מצאת אותו בבית של חן. אני וחן רשםנו ביחד את המכתב, היו כמו פעמים שהלכתי לדובנוב 10 כדי למצוא איך אני מבטלת את התיק הזה, מפני שהייתי איתתו עדין. הוא גםלקח ידי לפסיכיאטר יד ביד, פעם אחת, זה דברים שישבנו ורshimaנו ביחד. זה לא מכתב ראשון ולא שיחה ראשונה. בהקלותה שהזכיר קודם אנו מדברים על זה שהוא הגיע למשפט ולא שאלתי אותו איך היה והוא נעלב שלא שאלתי אותו... אני והוא כתבו את המכתב ביחד."

14. המתלוננת העידה בהמשך, כי היא הולכת מצדית במכתב ליחידת התביעות של המשטרה, אולם שם סרבו לקבלו, ולכן לא מסרה אותו לאיש.

15. המתלוננת אישרה לשאלת הסניגורית כי לאחר האירוע נשוא כתוב האישום היא רצתה לחזור לקשר זוגי עם חח"א, וביקשה שלא "יחסום" אותה. עוד אישרה המתלוננת כי היא ניסתה לפנות לחח"א ולשם כך השתמשה בשםות ("ויזרים") שונים וביקשה מהם שישיב לפניויה, עד 1.1.2017, אז חדל הוא להשיב לה והקשר נתק.

16. המתלוננת סיפרה שלאחר המקרה היא שהתחנה מחדש במעון לנשים מוכות. א"ב העידה שההפנייה לمعון הייתה יוזמה של אמה "שמעה על מערכת היחסים" בין לבין חח"א. לשאלת הסניגורית אם הכניסה לمعון הייתה קשורה לעניינים אחרים מעברה של המתלוננת, השיבה היא בשלילה.

17. לשאלתה של הסניגורית מדוע, בניגוד לעדותה של א"ב, עובר האורך לسري כלל לא ציין כי על גופו של המתלוננת היו חבלות, אלא על גופו של הנאשם דוקא, השיבה המתלוננת: "אין לי מה להגיד".

18. הסניגורית עימתה את א"ב עם העובדה שהיא מסירה פרטים שגויים בחקירתה במשטרה אודות נסיבות שחרורה מהשירות הצבאי, כך:

"ש. זוכרת מה ספרת לשירי החוקרת? סימת צבא עד הסוף?

ת. לא סימתי שירות מלא.

ש. למה לא?

ת. כי היתי במקום שאני לא אהבת להיות בו, היתי בירושלים במקום שיש בו הרבה תיכים וחיות שנפצעות, ולא רציתי להיות שם, בקשתי העברה וננדחתי והגעתי לקבן.

ש. אני רוצה לשמוע לך דברים שאמרת לשירי שהיית חדש בצבא? ושוחררת כי ירו לך ברגל?

ת. חדש במג"ב מעולם לא היתי.

ש. אחרי חדש ירו לך ברגל, ערבים שברו לך את הרגל

ת. יכול להיות שכן. גם רוב החברים שלי לא יודעים את האמת. רוב החברים שלי חשבים ששוחררתי בגין שבורתי את הרגל. באמת שבורתי את הרגל אבל לא בגין זה שוחררתי מהצבא.

ש. אז לא הייתה בעיה לשקר לשירי?

ת. לא מאמין שזה שקר, זה סוד שלך. לא נעים לספר לפעמים.

...

ש. למה שקרת לגבי הצבא?

ת. זה סוד שלי, וכל החברים שלי חשבים ששוחררתי כי שבורתי את הרגל, ולא בגין חיים פצועות שלא יכולתי להתחמיך נפשית.

ש אמרת לשירי במהלך החקירה - עד היום אני שולחת מכתבים שיגיעו אומי חזרה. גם פה שקרת?

ת. לא היתי שולחת מכתבים אבל מאוד רציתי לחזור. מאוד כאב לי שלא סיימתי את הצבא.

ש. למה את צריכה לשקר לשירי?

ת. לא יודעת מה חשבתי שאמרתني את זה.

ש. אז למה שנאמין לך על מה שתא אומרת?

ת. את לא חיבת להאמין.

19. א"ב השיבה לשאלת הסנגוריות האם היא נקמנית: "לא מחפש שום דבר אישי. אם לא הייתם קוראים לו להעיד לא היתי באה". לשאלה מדוע בעימות שנערכ עם חח"א חזרה בה המתلونת מעדותה במשפטה, ואמרה שהנאשים לא הרבץ לה, אלא היא זו שהרביצה לו השיבה כי אינה זוכרת אמרה זו, אולם גם אם נאמרה, ניתן שהיא נבעה מכך שחח"א היה עימה בחדר ו אמר לה "לא לשקר" (תו"ר שסימנה מראכות בידיה).

20. הסניגורית הציגה לא"ב את התמונות של החבלות על גופה כפי שצולמו במשטרה (ת/2):

ת. **הסימן שיש לך ביד או הסימנים זה מאד יכול להיות בגל הטילטול שלו?**

ת. **נכון.**

ת. **מראה לך תמונה 3 (צלום זרוע שמאל - ש.ב.)**

ת. **אוקיי.**

...

ת. **את שואלת אותי שאלות כל שريط וסרטה אם זה ממן או מאייה שהוא מכח? אני לא
זכרת מה היה ממן או מההשתולות שלי.**

ת. **از החבלות יכולו להיגרם מההשתולות שלך?**

ת. **יכול להיות.**

ת. **ההשתולות שלך בחוץ?**

ת. **לא, אני לא זכרת. אבל הכוונה היא להשתולות ברכב**

ת. **יכול להיות שההדיפה של האגראופים בדשborod?**

ת. **כן יכול להיות**

...

ת. **את בדיון הקודם ציינתי לגבי החבלה במצח. לא אמרת שום דבר במשטרה על החבלה
במצח.**

ת. **יכול להיות, לא זכרת. לא זכרת אם אמרתי או לא**

ת. **אני אומרת לך שלא אמרת. בדיון הקודם שאל אותך בית המשפט שאלה אם את זכרת
שהיתה לך חבלה במצח. זכרת מה ענית?**

ת. **שדפקתי את הרأس בדשborod**

ת. **ואת עדיין עומדת על זה?**

ת. **כן**

ש. זכרת איך, את הסיטואציה?

ת. לא. גם פעם שעבירה לא ציינתי שנעקרו לי הציופרוניים מהידיים. אני לא זכרת הרבה דברים. לא התעמקתי בדברים האלה

ש. לגבי הציופרוניים לא הייתה שום ראייה. לגבי החבלה במחלה תתרاري ל' את הסיטואציה

ת. אני לא זכרת את זה.

ש. הנאשם אמר שה לא היה ולא נברא?

ת. הוא יכול להגיד עוד הרבה דברים שלא עשה.

ש. לא ישפט מול החוקר ואמרת תראה מה הוא עשה לי?

ת. אני לא זכרת מה אמרתי באותו רגע. אני זכרת בוודאות שהה כנ קרה.

ש. זה מוזר לי, שאתה לא זכרת. אבל היום את זכרת. באותו רגע לא זכרת. אין תסבירו?

ת. נראה לי שביממה הזו שאתה היסטורי ואתה לא נכון, נראה לי שנזכרתי בעוד הרבה דברים עוד כמה שבועות אחריו.

21. לשאלת הסניגורית מדוע חזרה המטלוננט על מלא נסח האיים רק לאחר שרוען זכרונה השיבה "כ' כנראה זה היה כמו שאמרתי בחקירה שלי", ובהמשך העידה:

"ת. כי כנראה זה היה כמו שאמרתי בחקירה שלי,

ש. את אמרת את הדברים כי אמרת אותם בחקירה?

ת. כי אני לא זכרת אותם היום. אם הייתה שאלת אותי היום בלי לקרוא את הפרוטוקול מבחינתי אני לא זכרת כלום חוץ מלא נשיכות בגוף.

ש. אמרת שהוא אמר שירצח אותך ואת האקס שלך?

ת. יכול להיות, נכון, אני לא מבינה מזה קשר לאקס שלי

ש. למה שהוא יאים עליו?

ת. לא יודעת, אולי כי דברנו על דברים זה יכול להיות ממילוי סיבות. לא זכרת אם הינו יודעת הינו אמרת.

...

ש. לגבי הנשיכות - את יודעת להגיד לי איפה הן היו?

ת. בידיהם, וברגליים, אני לא זוכרת. כף רגלי זוכרת בזודאות.

22. הסניגורית שאלת את א"ב מדוע אין רואים סימני נשיכות בתמונות שצלמו בתחנת המשטרה (ת/5). א"ב השיבה כך:

"ש. כי אני לא רואה פה נשיכות?

ת. יש אנשים שהנשיכות מופיעות קצת אחריו. אני לא רופאה...

ש. אז את אומרת שהסימנים הופיעו אחריו זה?

ת. כן, היו סימנים אדומים אבל הנפיחות ואדמומיות הופיעו אחריו.

23. הסניגורית הצינה בפני א"ב את תמונה כף רגליה (ת/5) כפי שצולמה בתחנת המשטרה, ושאלתה האם האם תמונה זו צולמה "כailo זה היה נשיכה?" המתוונת השיבה כי "אינה יודעת".

24. לשאלת הסניגורית מודיע דפקה על חלון הרכב כאשר עבר לסקי במקום, דחתה א"ב את גרסת הנאשם לפיה עשתה כן כדי "לעשות פדיות", והשיבה: "היתה איזה שהוא התלהט, נראה רציתי לצאת מהרכב. אולי כי הייתה בהסתירה, אלף ואחת סיבות. לא רציתי לעשות פדיות כי זה עשה פדיות גם לי".

25. א"ב העידה כי בתקופה שלאחר האירוע נשוא כתוב האישום הרגשית מאוימת "אולי" אבל "בלי קשר הגשתי מאוהבת לחלוtin", ומיד לאחר מכן צינה "אני אחזר על אותן מילים - לא הרגשתי מאוימת, הרגשתי מאוהבת".

א"ב הוסיפה כי באותה התקופה, שלאחר האירוע נשוא כתוב האישום, חח"א נשר אותה "הרבה מאד פעמים", והוא סיפרה על כך לאמה ולחברה שלה, ח'.

26. א"ב השיבה לשאלת הסניגורית כי היו ברשותה תמונות נשיכות " מכל הימים של הנשיכות", אולם "איננה יודעת אם נשמרו". באופן ספציפי לגבי התאריך נשוא כתוב האישום, העידה א"ב כי לאמה יש תמונות ובהן תיעוד החבלות.

עוד ספירה א"ב כי אמה ראתה תמונות של נשיכות שאין קשורות לאירוע נשוא כתוב האישום, ולאחר זמן מסויים "היא לקחה אותו לבית לנשים מוכחות בתל אביב". לשאלת הסניגורית איך הגיבה אמה כאשר צפתה בתמונות בתחום החבולה השיבה: "אני לא מעוניינת לענות".

27. א"ב עמדה על כך שהחבלות שנראו בתמונות קשורות לאירוע נושא כתוב האישום, אולם כאשר הסניגורית ציינה בפניה כי במשפטה היא העידה שהיא הייתה חboolה עוד טרם התאריך נושא כתוב האישום כתוצאה מאלימות הנאשם כלפה, השיבה: "יש סימנים שאין לא זכרת בדיוק... אני לא זכרת מה היה يوم יומיים לפני האירוע... כנראה שיש סימנים באותו יום וסימנים מאירועים קודמים. אני לא זכרת. זה כמו לשאול בן אדם איזה חולצה לבש לפני 3 שנים".

28. בדין ביום 2.5.2018, לאחר סיום עדותה של א"ב, הצהירה הتبיעה כי היא מותרת על עדות אמה של המטלוננת.

29. ההגנה מצידה בקשה מבית המשפט להורות שיוצא צו אל בנק הפועלים, בניסיון לקבל צילומי הכספיות שהיא במקום האירוע בזמן נושא כתוב האשם. בית המשפט קבע כי הגנה תוכל להגיש בקשה מפורטת בעניין זה.

30. מספר ימים לאחר הדיון האמור, הגישה הגנה בקשה מפורטת לקבלת הצו, וביום 9.5.2018 ניתן הצו על ידי בית המשפט. בחודש אוקטובר 2018 הגישה הגנה בקשה "למתן הוראות" וצינה כי "טרם בוצע הצו". לאחר שהבהירה הגנה כי סקרה, בטעות, שהتبיעה היא האמונה על ביצוע הצו, קבע בית המשפט ביום 18.10.2018 "את הבורר מלאו - הגנה תפעל ליישום הצו שאותו היא בקשה וקיבלה".

31. הגנה לא שבה אל בית המשפט עם תוצריו הצו.

32. בדין ביום 7.3.2019 העידה החוקרת המשטרתית שירי הובר. הובר שאלה את דברי המטלוננט שתוארו במסגרת נ/2, וטענה: "זה לא מה שאמרתי לה. אנחנו לא מכירחים אף אחת להטלון וזכור לי שעשינו נסיבות לאותה והיא לא הגעה אלינו לתחנה וסבירנו לה. אני תמיד בכל אופן מסבירה לכל מי שבא מולי מה הולן להיות כי לרוב זה אותם דברים טכניים שיש עימות ביניהם. תמיד אני אומרת מה הולן להיות במלילה אזיקים זה לא מה שאני אומרת".

33. הסניגורית שאלה את הובר מדוע לא נעשתה כל פעולה על מנת לאתר את מצלמות הכספיות, כפי שביקש הנאשם בחקירהו במשטרה. הובר השיבה כך: "לאחר רפרוף במסמכים בתיק אין בידי להשיב על כך... יש קצין שמחלית, זה לא אני מורה על משה".

34. לאחר סיום עדותה של החוקרת הובר, הגישה הتبיעה מוצגים נוספים בהסכמה הגנה, ולאחר מכן הכריזה "אלו עדים". **פרשת הגנה**

35. במסגרת פרשת הגנה העידו הנאשם ואיימו והוגשו מוצגים מטעמו נ/1 - נ/6, שככלו גם תמונות בהן תיעוד החבלות שנגמרו לו, לטענות, כתוצאה מתקיפתו על ידי המטלוננת.

36. ביום 7.3.2019 החל הנאשם להעיד להגנתו. הנאשם פתח את עדותו בכך שאמר כי סירב להיפגש עם באת כוחו טרם עדותו והסביר: "... כל מה שיש לי זה אמת אחת שהיא כל הזמן תהיה. יש רק אמת אחד בסיפור הזה. אני לא צריך לקרוא חומר, זה משהו שאזכור עד יומי האחרון. אני לא צריך את עזרת הסניגורית כדי להגיד את האמת".

חח"א מסר את גרסתו לגבי האירוע נשוא כתוב האישום, כך:

"...הינו במועדון, בתל אביב, אם אני לא טועה באבן גבירול 76, אותו 76 והינו שם והוא לנו כיף בשעה 3 ומישהו סגרו כמעט את המועדון, אף אחד כמעט לא נשאר חוץ מהמעודדים. בדרך החוצה המתלוננת שמה לב שהשעון שקבעתי לה לא זכר כמה זמן לפני, אבל שעון שני שאני קנייתי לה להיות הולדת איננו על היד שלה. זה לא שעון יקר ערוץ, לא שעון של כמה אלפיים אלא שעון שאפשר לקנות בחנות שעווים. קסיו במצב זהב. לא היה שעון יקר. אולי 400 שח. וכשהיא הרגישה שהשעון לא על ידה, זה היה כאילו כמו שיספרו לי שימושה מהמשפחה שלי אינו בין החיים. לא ידעתי איך אפילו להסתכל על זה, ומה קורה איתנו, אם אני בהאגה ואיפה אני נמצא. והצעתי שנלך לחפש את השעון בהכי כיף שביעולם. הלכנו למיטה וחזרנו, המקום היה בשלבי ארגון, וחפשנו את השעון שהוא כמו 20 דקות חצי שעה בערך, חפשנו את השעון בתוך המועדון ללא כל ... לא מצאנו אותו. וברגעים האלה שיצאנו שוב בחזרה, א"ב התחלתה לתקומם, לדוגמה זו לכת בדרך למועדון בחוץ יש מדרגות זה מועדון שכယCOL הוא מתחת לאדמה, וכל הדרך לשם זה דפיקות על הקיר ודברים כאלה שהרגשתי שהוא לא תקין, שדבר שהוא נורטטיבי אדם נורטטיבי לא ככה מתנה. אני אף פעם לא הייתי אני לא מכיר אותה במצבים כאלה, אני מכיר אותה במצבים של שגעת אבל לא כזו שגעת. באותו יום זה היה בקטע של אם היו המצלמות מהבנק יכולת להבין על מה אני מדבר. לעולם לא תבינו לא בית המשפט ולא בן אדם שרושים ספרים וסרטים לא יכול לדמיין מה הייתה שם. עד היום אני נזכר באופן ההתנגדות שבה פעולה ודברים לא מתישבים לי בסדר העולמי ובסדר הגינוי של עצמו. כמה אנשים שנחפטו אליה בחו"י ... אנחנו יוצאים מהמועדון ועוברים את הקטע של המדרגות ואני אפילו לא יודע איך להסביר... אני מנסה בכל דרך אפשרית. היא פתאום נכנס למן עמוק כזה שלא הצליח לדבר אליה. היא התחלתה למשוך לעצמה בשערות והתקדמה לכיוון האוטו, האוטו חנה בצומת כזו, זה ממש צומת שקרובה מאוד למועדון. והיא התחלתה להתקדם טיפה לפני ולכת לכיוון האוטו, הלכתי אחריה, מרחק של בערך מטר וחצי. תוך כדי היא מביאה מכות לסורגים ויש חנויות עד לצומת והיא מביאה מכות עם הידיים שלה לחנויות ומושכת לעצמה בשער. בזמן זה אני מתקרב אליה בצעדים מהירים קצר ומחבק אותה. והיא תור כדי שאני מחבק אותה היא מתחללה להתקפרע וצוקקת שלא מעنين אותה כלום מבחינתה למות. זו המתנה היחידה שהיא קבלה בחיים ולא מעنين אותה אם אקנה לה עוד 300 שעונים כאלה כמו שצייני שבאמת הייתה קונה לה עוד 300 שעונים כאלה, אבל היא התעקשה כי זה השעון היחיד שהיא קבלה בחיים מתנה זה לא משנה אם אביא לה שעון דומה בדיק. היא אמרה שהיא תהיה מוכנה לעשות הכל כדי למצוא את השעון חזרה. ייינו למיטה וחפשנו אותו ולא מצאנו. עזרו לנו לחפש, עשו מה שביבולתם למצוא ולא הצלחנו למצוא.ניסיתי להסביר לה אני מחבק אותה והיא שורת אותיות, את הכאב שלה היא הוציאה בזעם שלא יכולתי לעשות שום דבר, רק לחבק ולהרגיע. והיא טענה שהיא תהיה מוכנה להתאבל על השעון זהה. הרכב עמד הוא הראשון שהגענו אליו אז כשבאתי להיכנס לאוטו היא עברה את הכבש לצד השני וטענה שהיא רוצה לקפוץ לכבש ותתאבל. אני חבקתי אותה שלא תעשה את זה, כי ידעתי שהיא מסוגלת לעשות את זה. לפי סיפורים שלה היא ספרה שהיא מסוגלת לעשות

הרביה דברים ידעת שיש לה את האומץ לעשות דברים. אם יעלה ברוחה שנייה אחת במילויו במצב זהה של האי שפויות שלה שהוא הרבה יותר קצר, זו בחורה שבמצב נורטטיבי הקוטבים שלה מאוד, לא צריך לדרוש כלום שהוא תשנה 360 מעלות. לא תארתי לעצמי שזה יכול להיות ככה. חבקתי אותה ובקשתי ממנה שתכנס לאותו ונחזר הביתה. היא לא רצתה ואמרה שתעשה הכל כדי לקוףן לכיבוש.

...

לא משכתי לה בשיעור ולא בקרקפת. היחידה שמשכה, וזה ישב לי על הלב, היא משכה עצמה בשיעור היחידה שלקחה את הראש ודפקה אותו בדורד בדורד של הראש ואני נמצא בכלל מחוץ לאוטו והוא בתוך האוטו דפקת את הראש שלה על הדש בדורד בכל הכוח. אני פחדתי שיכול לקרות לה משהו. ואני בחוץ כל הזמן הזה והוא דפקת על החלונות באוטו.

...

אליה 3 הפעםם שבהם חבקתי אותה והיה את הפעםם שהיא נסתה להbias ליש מכות וشرطו אותו והכנסה לו את האבער, שרטה לי את כל החיר בפנים. ממש עמוק. יצאתי משם עם המונח חבלות. וכך להגן על עצמי, אם אני היתי צריך להרים עלייה יד רק מכח היתי צריך להbias לה והיום היתי בנקודה אחרת. מכח אחד. אז להגיא לקטע של נשיכות, אני לא צריך לעשות את כל זה. אם היתי מפעיל עליה כוח היתי צריך להbias לה מכח אחד שהיא לא תוכל לעמוד. הכוח שלי מאד גבוה ואני לא משתמש בו למטרה של שום דבר, אני בין אדם של נתינה אהבה. אני בטח לא ארמים יד על בחורה שהיא שלי. אני עם ערכיהם עצמים ובוחנים לא עלה ברוחי לעשות אותם. על בן אדם בחיים לא הרמתי יד. בחיים.

...

אם היתם מוצאים את המצלמות כמו שבקשתי עשרות פעמים לא היתי עומד פה. ביקשתי מהחקירה הראשונה.

...

במשך היתי איתה בתוך הרכב. אחרי שהיא הפסיקה לדפק את הראש בדורד ולהתפרק, היא ישבה עמו עצמה כמו זומבי בכסא ליד הנהג, אני עמדתי בצד ואני רואה את השיעור שלה מהזווית, והוא פשוט לא זהה. יושבת כאלו. בישיבה, לא עם הגב שכוב. אז נכנסתי לרכב, לא רציתי להיכנס מהצד של הדלת שלי אז נכנסתי מאחוריה של הצד הנהג. זה רכב גדול של נשים אז הדלת נפתחת לצד ומשם יש מעבר לקידמה. כשהאני נכנסתי לרכב מאחוריה סשה הסתווב אליו ופשוט באטרף קפיצה והתחילה להכות אותו ושנינו נפלנו על הרצפה של האוטו. וזה היה הזמן שהיא שרטה אותו בתוך החיר ובפנים. ועשתה לי פציעות כליה ואחרות.

...

ת... הגיע הוא הילן עם הילד שלו, הוא החזיק ילד קטן ביד, זה כבר היה בעלות השחר. הוא הולך בתמימות והיא אומרת לי שהיא תחילת לעשות בלאגן ולא מעنين אותה שום דבר. לפני עבר עוד זוג, היה אמרה לי אתה רוצה שאעשה פדיות? והתחילה לדפק על החלון. הזוג לא התיחס לזה בכלל. אז היא אמרה

- איזה באסה לא נורא אבל יהו עוד אנשים. אז עבר הבן אדם הזה והיא התחליה לדפוק על החלון ממש, בצורה של הצילו, זההו, הבן אדם בא ופתח את הדלת, שאל אותו למה כולי שרטט, והוא שאל אותה אם היא רוצה לצאת מהאוטו, היא חשבה והיא הוציא את הנעלים שלה ולקחה את הנעלים ושאלתי אותה אם היא בטוחה כי בכל זאת היא שתהה, ולא הייתה במצב של .. היא הייתה במצב ממש לא טוב אז לא רציתי להשאיר אותה בתל אביב. אם היא הייתה שפופה בדעתה והייתי יודע שהיא تستדר, איך שראיתי אותה משתוגעת עם עצמה הייתי ברוח ממש. אם היינו, אם היא לא הייתה במצב שלה באותו יום הייתי טס ממש. אבל בפרט שהיא הבית זוג שלי זה לא נראה לי מוסרי להשאיר אותה בת"א ולא להחזיר אותה לאשקלון. היא יצא מהרכב ואני יצאתי והתחלנו לדבר, הוא אמר לי... אמרתי לה ש... הוא שאל אותו שאלה ואמר לי אתם נשואים? או שהוא צזה. היה איזה שאלה שאני לא זוכר מה היא. לא זוכר מה הוא שאל אותו. בכלל אופן, אני יצאתי מחוץ לרכב, והסבירתי לה שזה לא נראה לי הגיוני שהיא תשאיר פה ואני אלך אבל אם זה מה שהיא רוצה אני מכבד את זה. **בשאר לי 160 שח בכיס ופשט הבאתי לה מה היה לי.** שיהיה לה כסף בכיס שהיא تستדר ותוכל **להגיע** **לכלת... וככה זה הסטים שהיא הלכה.** ובכל הנסיבות בהתחלה עד היום יש לי **כ"כ** הרבה מה להזכיר אבל .. **אמרתי הרבה דברים שלא היו נכונים כי ידעתה שהיא אשמה וידעתה שייעשו לה את הבלגן. אז ניסיתי להגיד**
שזה היה בדרכים אחרות...

ש. זכר מה אמרת לאזרה או מה עשית כשהאזור בא ושאל אותך אם הכל בסדר איתה? "תעוזב אותה היא אשתי" וממנה ממנה יצאת מהרכב?

ת. **מש לא. ברגע שהוא פתח את הדלת היה כבר יצאה בחוץ ולא יכולתי להחזיק אותה.**

...

ש. אני מציגה לך את החבלות. تستכל על החבלות ותגיד לבית המשפט ממה נגרמה לך כל חבלה.

ת. כל החבלות האלה נגרמו כתוצאה מהתפרעות שלה על השעון. **תמונה 2-1** זה בכלל התפרעות שלה. **תמונה 4-3** היא מתחילה להשתגע ולהרביץ בכל שלב אפשרי. זה היה גם מחוץ לאוטו ובתוך האוטו.

ש. **תמונות 6-5 ?**

ת. זה באותו. (8 ו-9). למעשה הכל או כמעט הכל היה בתוך האוטו. **למעט אולי 6.**

ש. בחקירה שלך אתה מסרת סיפורים על אלה שרבותם איתם ביום ועל מישחו שהרביץ לך במועדון וכן נגרמו לך חבלות. תסביר למה.

ת. **כי זה בדיק מה שאמרתי קודם. אני בשום שלב לא רציתי לסבר אותה, היא גם ככה עברה יותר מדי בחיה. המונן דברים שאי אפשר לתאר. הם לא יומחו תוך כדי סיפור ולא רציתי להוסיף עליה شيء לה עוד צער. העדפתה להשאיר את זה ככה ולקחת דבר על עצמו רק שלא יעשה לה בלגן.**

...

ש. העימות צולם. במהלך כל העימות אתה מבקש ממנה מתחנן אליה, שתספר את האמת. יבוא התובע

ויאמר שאתה ניסית להשפייע על המתלוונת במהלך העימות. תסביר מדוע בקשת ממנה שתספר את האמת?

ת. האמת שלא הייתה גורמת לי לעול באותו הזמן. אם הייתה מספרת את האמת לא היה נגרם לעול.

...

ש.

מה שן לנקה על זה שנשכחת אותה ברגל ובידיהם?

ת.

ממש לא נכון. ברגל? (سؤال בתמהון)

ש.

ומה תגיד לגבי הסימנים האחרים שתועדו?

ת. כל מה שהיה על גופה באותו יום לא עשייתי לה. כל הסימנים רק היא עשתה עצמה. היא עשתה עצמה. כל הסימנים שהיו עליה רק היא עשתה עצמה. היא דפקה את הראש שלה בדש בורך וуд היום כל אותו שבור.

ש. הצגת מכתב שהוא כתבה לתביעות שאתה מסרת לידי. היא טענה שככתבם את זה ביחד. תספר לביהם"ש מי כתב את המכתב ואיך הגיע אליו המכתב ומה ידוע לך עליו.

ת. המכתב הזה היא רשמה אותו בטו מרצונה, אני לא ידעת על המכתב, היא שמה לי אותו בדואר. בן הוא התגלה לי. אני לא ידעת מה היא עשתה אליו. מצאתי אותו يوم אחד והראיתי לך אותו.

...

כל הזמן הזה עשית חשבון נפש עם עצמו, אם אני מצטער על המעשה. וכל פעם הגעתו לאותה תשובה. שאני לי לשם להצטער, כי לא עשית דבר. והדבר היחיד שאני מצטער עליו בחום של זיה שהכרתי אותה.

...

"וכל רגע אתה מגלה רבדים אפלים, פעם שעברה ציינתם משה על מקלט..."

37. בחקירה הנגדית הצביע התובע לנאים כי המתלוונת "תפירה לו תיק" ושאל אותו מדוע היא תעשה כן; חח"א השיב כך: "כי אני לא רוצה להיות אותה. היא הייתה מגיעה אליו לבית גם כשהייתי בצד הרחקה ממנה. כל השכנים יעדו על זה. אנשים שראו אותה קופצת...".

חח"א הוסיף כי "יום או יומיים" לפני האירוע נשוא כתוב האישום רצח לסימן עם המתלוונת את הקשר הזוגי בינם. לשאלת מודיע עד נקודה זו לא ציין זאת השיב "זה לא רלוונטי. לי זה לא רלוונטי".

38. חח"א השיב לשאלת התובע, כי לאחר האירוע נשוא כתוב האישום לא שבו הוא והמתלוונת לקשר זוגי, וציין כי היא

"היתה באה, קופצת, מבקשת לדבר איתי".

39. לשאלת בית המשפט מדוע מר לسري העיד שהמתלוננת נראית במצוקה, השיב חח"א כי מר לسري הבחן, בו, בנאשם, כמו שהוא נתון במצוקה, כך: "**אני נראהתי במצוקה. למה הוא שאל אותי ומה נראה ככה? למה הוא שאל אותי?**".

40. חח"א עמד על כך שלא מנע מהמתלוננת לצאת מהרכב.

41. התובע ביקש מהח"א להסביר מה מקור החבלות על גופו כפי שנראו בתמונות, והוא השיב: "**אתה שואל אותי שאלות שאני לא יכול להגיד איזה שريטה לך ואיזה שרייטה לך**". התובע תהה מדוע בחיקורתו הראשית השיב חח"א על שאלה זו בדיק, והנאשם הסביר כי "**הראש שלי עשו נמצא בלביש ולא אני לא שקלון להוציא את אחיכי החולה**" (מכאן רכב הנכים שבבעלות משפטה הנאשם, למיטב הבנתי).

42. התובע הטיח בחח"א כי המתלוננת טוענת שהיא גרמה לו את החבלות רק כתוצאה מהתגוננות מפניו. חח"א השיב כך: "**זה שקר וכذב. היא היחידה שגרמה לעצמה את כל הפציעות האלה בך דרך אפשרית**". חח"א הסביר כי בחיקורתו במשטרה אמר שהחבלות נגרמו לו כתוצאה מתגירה שהתרחשה במועדון **"על מנת שלא יעשו לך בלגן"**.

43. חח"א מסר את גרסתו לכך שהמתלוננת נשאהה "בלוי ציפורניים" לאחר האירוע נשוא כתוב האישום:

"...שהיא ראתה אותי ישבתי בכיסא של הנהג, היא ראתה אותי מהצד, ראתה מה שעשתה לי והיא סובבה אותי, היא הסתכלה על הציפורניים שלה, היא הבינה שככל השריטות והחבלות נגרמו עלי" הציפורניים שלה והתחילה לכוסס ציפורניים על מנת להביא לי אותם. ככלומר לזרוק אותם .. אני חושב שהציפורניים שלה זה מה שהביא אותה למסבב שהיא ראתה אותי ככה. אני אומר ומבהיר לשאלת בית המשפט כי היא ראתה מה הציפורניים שלה עשו ولكنacakt של חריטהفعلת להסרתן".

44. לשאלת התובע מדוע אמר חח"א בעימות עם המתלוננת (ת/16) שהוא "**מבקש סליחה**" השיב: "**על כלום. אני לא זוכר שאמרתי דבר זהה**".

45. בסיום עדותו של חח"א, הורה בית המשפט למעון לנשים מוכחות בו שהתה המתלוננת להעלות על הכתב את השתלשלות העניינים ביחס לגעתה של א"ב למעון, ובאשר לשאלת האם קשור הדבר לנאשם חח"א. י"zion, כי הצע ניתן ביוזמת בית המשפט, על מנת לנסות ולהעמיק בחקר האמת, ככל הניתן, וזאת עוד טרם סיום שמיעת פרשנת ההגנה; על כן, העיתוי של הוצאה הculo, בלבד, נעשה בהסכמה הצדדים.

46. בדיעון ביום 17.4.2019 סומנה התייחסות המreonם לנשים מוכחות כבמ/1. על פי במ/1 נמסר על ידי המreonם לנשים

מוכות כי עם הגעתה למקלט דיווחה א"ב על האירוע נשוא כתוב האישום.

47. הגב' א"א, אימו של הנאשם העידה להגנתו. רוב עדותה לא הייתה רלוונטי כלל לשאלות שבמחלוקת. עם זאת, ציון כי האם סיפרה שהמתלוננת נסעה לכניסה לביתה בעת שהיא צו הרחקה תלוי ועומד בין הנאשם, והוסיפה: "היא קפיצה דרך גדר וצעקה מחלונות, עלתה על החלון שלו איזה יום. היא היתה בהרחקה ואמרה לו אל תביא לה משטרה".

48. לאחר סיום שמיית עדותה שלגב' א"א, התפרץ הנאשם ונפנה לבית המשפט, בקום רם ומtower סערת רגשות, כר:

"מה שאתם עושים לי כל התקופה הזאת - זה לא צודק, לא שאני מדבר אחרי חמיש שנים דקה אחת ואתם לא מוכנים לשמעו. תתייחסו לכם, אני בז לכט! אתה [בית המשפט] היום אולי ייבור עלי, אבל אני מבטיח לך שכשתעמוד מול בורא עולם - אתה לא יכול, הרגתם אותו על כלום! [צועק בהיסטוריה] כל החלטה שלכם לא מעניינת אותי בכלל, אתם יכולים להחליט מעכשו עד מהרתיים - רק אני קובע מתי יסתומים המשפט הזה, לא התב忧, לא עורך הדיין שלי. רק אני מחליט מה יהיה פה. תרשמו מה שאתם רוצים ושבית המשפט יתן איזה החלטה שהוא רוצה, אני אראה שהכל לא שווה כלום, רק מה שהוא מחליט! עכשו אתם יכולים לעשות כל מה שאתם רוצים, שום דבר לא מעניין אותי".

49. טרם סיום פרשת ההגנה, ביקש ההגנה להגיש מכתבם שכותבה המתלוננת לכוארה, אולם בית המשפט דחה את בקשה נוכח העובדה כי אלה לא הוצגו בפני המתלוננת בחקירותה, ללא כל טעם. בהמשך, ביקש הנאשם להשמע בבית המשפט הקלה, ולשאלת בית המשפט מה תוכן הקלה השיב: "אתם תכף תשמעו". נוכח חשיבותה הנאמנה, נוכח העובדה כי הלכה למעשה לא נשמעות כל הקלה ממשך דקוט ארוכות, קבע בית המשפט כי ההגנה תכרייז על סיום פרשת ההגנה.

הסניגורית ביקשה מבית המשפט להגיש את הקלה ביחיד עם סיכומי ההגנה, ובקשה נדחתה.

50. פרשת ההגנה הסתיימה, ולאחריה הנאשם היה נסער מאוד, והוזמן מאבטחים לאולם בבית המשפט. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי סיכומי התביעה ישמעו, בעל פה, והנאם שוחרר לכת לדרכו, כפי מבוקשו.

סיכום התביעה

51. התובע ביקש להרשייע את הנאשם בכל עובדות כתוב האישום המתווך, כאשר לשיטתו מצא כי עדות המתלוננת הייתה מהימנה, ויש לתת אמון בגרסתה.

המאשימה צינה כי מארג הריאות שהוצגו לבית המשפט על ידי התביעה תומך בעדות המתלוננת ומחזק את מהימנותה.

לשיטת התביעה, לגורסתה של א"ב קיימים חיזוקים בחומר הראיות כגון צילומי החבלות שנגרמו לה בתאריך נשוא כתוב האישום, המסמכים הרפואיים, עדותו של לسري, וגורסתה של גב' ל"ר, הסתבה.

בالمושך, נסוג התובע מן הטענה לפיה עדותה של המתלוונת, לבדה, יכולה לעמוד בנטול הדרוש להרשעה, כהאי לישנא: **"הענין הוא שאם התייך היה מושחת רק עליה [על המתלוונת, ש.ב.] היינו במצב ראייתי שונה... אם הייתה רק המתלוונת והמכتب בית המשפט היה מסתכל ואומר - מה אתה רוצה ממנו?..."**.

התובע הדגיש כי תשובה המעון לנשים מוכחות (במ/1) מחזקת אף היא את הראיות נגד הנאשם, אך הוסיף: **"היתה רק את המתלוונת והמכتب מהמעון בית המשפט היה מריר גבוה ובצדק אבל אנחנו לא שם..."**.
המאשימה טענה כי אין לתת אמון בגורסת הנאשם, בהיותה "מיitemמת", לא עקבית, כבושה וחילקה אף לא הותח במתלוונת.

52. ההגנה הגישה סיכומה בכתב, וביקשה מבית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם. ההגנה סקרה בארכיות את עדות המתלוונת בבית המשפט, וטענה כי לא ניתן לקבוע ממצאים על בסיסה.

לשיטת הסניגורית, המתלוונת עשתה רושם בלתי מהימן בעדותה, ואף לא זכרה במהלך חלקיים ניכרים מהאורע נשוא כתב האישום. ההגנה טענה עוד, כי חלק מגורסת המתלוונת היה כבוש, וסתור את דבריה שלא במשטרה.

ההגנה הצבעה על כך שא"ב הודהה בבית המשפט בכך ששיקורה לחוקרת המשטרתית בקשר לשירותה הצבאי, וטענה כי גם בכתב יש כדי לכרטס במהימנות עדותה.

לשיטת ההגנה, מכלול הראיות בתייך אין מחזקות את גורסת המתלוונת, וחלקו אף מחלשות אותה.

ההגנה ביקשה מבית המשפט לתת אמון בגורסת הנאשם ועקבית למנן הרגע הראשון. בנוסף, העודה הגנה על מחדלי חקירה אשר היה בהם כדי להחילש את ראיות התביעה במקרה דנן.

דין והכרעה: נותר ספק סביר באש灭תו של חח"א

ה מצב הראייתי - גורסת א"ב אל מול גורסתו של חח"א: מילה נגד מילה

53. התביעה טענה כי ההכרעה בשאלת אש灭תו של הנאשם במקרה דנן לא מבוססת על "מילה נגד מילה", שאלםלא כן - **"הינו במצב ראייתי שונה"**. לשיטת התביעה, הרשות הנאשם מתבססת על עדות המהימנה של המתלוונת, ועל ראיות התביעה המחזיקות אותה.

54. לכוארה (ורק לכוארה) יכול היה להיות טעם בטעنته של הتبיעה: התביעה הגישה צילומי חבלות על גופה של המתлонנת (ת/1-ת/5), מסמכים רפואיים בקשר לחבלות האמורות (ת/6), עדות על מצבה של המתлонנת מיד לאחר האירוע נשוא כתוב האישום (גב' ל"ר), עדות עד ראייה אובייקטיבי (מר לסר) שהגיע למקום בעיצומו של האירוע נשוא כתוב האישום, ואף מכתב ממען לנשים מוכחות שמדובר בשיטת הتبיעה, בגרסת המתлонנת.

דא עקא, שעיוון מדויק בראיות הتبיעה מעלה כי אין בה תמייקה מובהקת בגרסת המתлонנת דוקא, והן יכולות, לפחות חלק מן המקרים, כמפורט להלן, לעלות בקנה אחד דוקא עם גרסתו של הנאשם.

55. בנסיבות אלה, ומשתביעה לא הגישה כל ראייה "חיזונית" (קרי, שלא מפני המתлонנת) בקשר לאירוע נשוא כתוב האישום, התמונה הריאיתית שנוצרה מצירפת את גרסת א"ב אל מול גרסתו של חח"א, מילה נגד מילה.

56. העובדה שאין לקבוע ממצאים על בסיס עדותה של המתлонנת בלבד עלתה אף בסיכון הتبיעה, ולא בצד; הgam שהחקירתה הראשית של המתлонנת בבית המשפט היא הותירה רושם חיבי, ולא ניכר כי באה חדירות מוטיבציה להשחר, להגיז או להפליל את חח"א, הרי שככל זאת, בחקריתה הנגדית התגלו סתרות ונותרו שאלות מהותיות בלתי פתרות, אשר עוררו ספק סביר באשמהו של חח"א.

57. זאת יש לומר, מיד ובאותה נשימה: גם עדותו של הנאשם לא הייתה חפה מקשיים, מהותיים, אולם אין בכך ולא כלום, בנסיבות דכאן; על בית המשפט לבחון האם הוכחה אשמתו של הנאשם, אם לאו, ולא ניתן להסתפק בהעדפת גרסה אחת על פני רעوتה, רק בשל כך שהאמפתיה במקורה נתונה למતلونנת, או מפני ששכנעה מעת יותר מזו של הנאשם, مثل במשפט אזרחי עסakin. לעניין זה, הgem שמדובר מאלו, ראו נא למשל את קביעתו של בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 5019/09 **חוליוה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.8.2016) (להלן: "ענין חוליוה") מפי כבוד השופט (כתוארו אז) מלצר:

"**כאשר בית המשפט זו נאשם במצב שבו כל מה שיש לפניו הוא גרסת הנאשם - על בית המשפט לא לשאול את עצמו לצרכי הרשעה מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד - עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמו של הנאשם.**".

58. טרם דין לגוף של הריאות והגרסאות הסותרות, מצאתי להתייחס למחדלי המדינה, הפעולות לטובת הנאשם.

מחדרי החקירה

59. בתיק זה התקיימו מחדרי חקירה היורדים לשורשו של עניין, ובראשם: העדר איתור מצלמות הכספומט הסמוך למקום האירוע, ללא הסבר סביר, אשר יתכן שתיעדו לפחות חלק מהאירוע **זמן אמיתי**. די במחדל זה כדי לכרטס באופן משמעותי בראיות הتبיעה, קל וחומר כאשר הנאשם ביקש, הפסיק ממש, מספר פעמים, למנן הרגע הראשון

בחקירתו במשטרה, כי יאספו צילומי אותו כספומט "מצחה"; לשוויא.

כמפורט לעיל, החקירה הובר השיבה לשאלת מדוע פוליה זו (איתור סרטוי הכספומט) לא נעשתה"ך: "**אין בידי להסביר על כך...יש קצין שמחלייט, זה לא אני מורה על משה.**".

60. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי המשטרה **מחויבת** לבצע פעולות חקירה על מנת להגיע לחקירת האמת, ושה שפועלות חקירה בעלת פוטנציאל מצחה לא נעשתה, תפעל עובדה זו לטובת הנאשם;vr כר בית המשפט העליון מפי כבוד השופט מלצר בעניין **חליווה** בעמود 33:

"...מן האמור לעיל עולה כי כאשר ניתן, באמצעות סביר, לאוסף ראיות נוספות, ובמיוחד ראיות של עדים ישירים לאירוע, או ראיות אובייקטיביות בטבען - הרי שיש מוצא מאותו הכרח אודוטוי דיברתי לעיל. במצבים שכאלה, המשטרה נדחתה להשיג את הראיות הנוספות, וזאת בדרך של זימון העדים הרלבנטיים, או בדרך של "יציאה מהדרך החקירות" ותיעוד הממצאים בזירה. לא בכך קבע חברי, השופט י' דנציגר, במקום אחר כי: "כאשר מדובר בדייני נפשות יש לנ��וט בכל הlion חקירות מתאימים, בגדרי החוק, שיכול לסייע בחשיפת האמת" (ענין חיזעה, בפסקה 65).".

ובהמשך, בעמود 35:

"... לצורך ההכרעה בערעור שבפניינו, די איפוא לקבוע את הדברים הבאים: כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, וכאשר מתוכנה וambilורה של התלונה מסתבר כי ההכרעה בבית המשפט תtabסס על "גירושה מול גירושה", וכאשר נמצא כי ישנים עדים ישירים לאירוע - המשטרה חייבת לחזור את העדים הנ"ל, כל עוד הדבר איננו הכרך באמצעות בלתי סביר. הימנענות מזמןונם ומחקירתם של עדים בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירותי של ממש, המקפקח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זכויות מן האישום הרלבנטי.".

61. חובה היה על היחידה החקירת לנשות ולהתקנות אחר מצלמות הכספומט, במיוחד כאשר לא הייתה מחלוקת בין הצדדים שלפחות תחילתו של האירוע האלים החל ברחוב, ובහלט יתכן כי צולם. למעשה, היה על המשטרה לשלו טענה זו של הנאשם.

במהלך ניהול המשפט ניסתה **ההגנה** לפנות לבנק נשוא הכספומט המצלם, אולם ניסיון זה נעשה בעבר שנים - ונראהձאתה כי לא העלה דבר (לא נמסר דיווח رسمي בעניין, לבית המשפט).

62. מעבר למחדל חקירה משמעותית זו, נמנעה התביעה מהזמנת אמה של המתלוננת לעדות בקשר לחבלותה של א"ב, ולתמונה שטענה המתלוננת שנמצאו בחזקתה, ובעיקר בנושא סיבת הפניהה של בתה למען נשים מוכות. למעשה, התביעה ויתרה על עדותה של האם, ואף לא ביקשה להגיש את חקירותה במשטרה.

63. מחדל נוסף הרובץ לפתחה של התביעה הוא העדר הגשת חוות דעת רפואיים שהייתה בה כדי להוכיח קשר סיבתי (אם בכלל) בין החבלות שהופיעו בתמונות ובמסמכים הרפואיים שהוגשו (ח/1- ח/6) לאירוע נשוא כתוב האישום, כאשר קשר סיבתי זה לא הוכח ברמה הנדרשת בפלילים באופן "הדיוטי" (ראו פירוט להלן).

ולבסוף, התמונה היחידה שנשמרה אצל גב' ל"ר, סבתה של המתלוונת - בה לכורה היה TIיעוד לחבלותיה של האחראונה שנגרכמו בעקבות האירוע נשוא כתוב האישום - לא הוגשה, חרף הצהרת התביעה כי תוגש בהמשך.

64. מחדלי החוקירה בתיק זה, ובראשם הייננו מוחלטת מאייתור מצלמות הכספומט, ללא כל טעם, חרף תחינות הנאים - הפחיתו ממשקל ראיות התביעה, והצטרפו לעדותה הבלתי-עקבית של המתלוונת, כמפורט להלן.

עדותה של המתלוונת לא הייתה עקבית, וraiות התביעה לא תמכה בה

65. במהלך ניהול המשפט הוכח כי א"ב שינתה את גרסתה, מספר פעמים, על פי מניעה שלה; כמפורט בהרחבה לעיל, א"ב אישרה כי מספר חדשים לאחר מסירת תלונתה במשפטה בקשר לאירוע נשוא כתוב האישום, היא כתבה מכתב אשר היה בכוונתה להציגו לחידה החקירתה במטרה לחזור בה מעודותה. א"ב כתבה במכtab, בין היתר, את הדברים הבאים:

"... דאגו לעשות לי את אחד התרגילים המשטרתיים שלכם - למלין על חח"א. שהוא לא בן זוג ראוי לי כי הוא בכלל לא מכיר אותו ולא ידע לתת פרטים עלי...シリ החקירה שחקירה אותו דאגה לספר לי שקרים שחשח"א הוא זה שהתلون עלי ובמידה ולא אגיש תלונה מנגד, אכנס לכלא, בגללו. זה נקרה לתפוס ילדה תמיימה ולעבד עליה בעינויים. יום לאחר מכן, אחרי שזמנתי לחקירה נוספת נספת, אני עצמי,AMA שלוי ואיפלו סבתא שלי בקשנו לבטל את הכל, מתוך חרטה והבנה שיש אישתאי תרמית שנפלתי בה. הטענה שלシリ החקירה הייתה שכבר לא ניתן לבטל דבר, החומרם הועברו לפרקיות. היום, אחרי שנה של תסכול וכעסים עצימים עמוקים, אחרי שהגעתי לדיכאון עבד ושנאה עצמית הבנתי שהמשטרה היא זו ש羞מה... אני מודה שהקצתני עם הרבה דברים שמספרתי בחקירה הראשונה מכעסים ובלבול והסיבה העיקרית הייתה כי לחזו עלי ואיפלו איזמו שאני זו שאעוצר במידה ולא אשתק פועלה. הסיבה שאני פונה אליכם היום לבטל את התקיק הזה...אני מבקשת למחוק את התקיק הזה מזוהות שניתנו, מפני שבכל מקרה אגיע ליום המשפט של חח"א... ואגיד את כל זה מול השופט... הודות לכם - לקחתם ממני את אהבת חי' והרסתם אותו".

המתלוונת בחקירתה הנגדית בבית המשפט, אישרה את תוכן המכתב, וטענה שהוא נכתב על ידה מספר חדשים לאחר האירוע נשוא כתוב האישום, ביחד עם חח"א, וזאת מפני "שהייתו איתנו עדין"; כך העידה א"ב, בין היתר, בעניין זה:

"ש. את מאשרת כל מה שכתובפה [ג/2 - ש.ב.]?

ת. כן. הדברים נכוןים... אני וחח"א רשםנו ביחס למכתב, הו כמה פעמים שהלכתי לדובנו 10 כדי

لمצוא איך אני מבטלת את התייך זהה, מפני שהייתי איתו עדין...".

66. הנאשם מצדיו טען שהוא כי קיבל את המכתב לתיבת הדואר בבתו, ולא נטל כל חלק בכתיבתו. חח"א הדגיש כי לא ניתן קשר חזוי עם המתלוננת לאחר האירוע נשוא כתוב האישום.

67. בקשר למכתב זה נותרו סימני שאלת רבים אשר לא הובילו די הצורך; כך למשל, טענה המתלוננת במכتبת כי אמה וסבתה התלוו אליה לתחנת המשטרה בבקשתה "לבטל את התלונה", והחוקרת הובר השיבה פניהן ריקם. גב' ל"ר והחוקרת הובר לא נשאלו האם אכן נעשתה פניה כזו, אם לאו. הדבר גם לא עולה בקינה אחד, או לפחות מעלה סימן שאלה, ביחס לטענה לפיה הייתה זו אמה של א"ב, אשר הפנתה אותה למעון לנשים מוכות; אותה אם שפננה את בתה למעון לנשים מוכות מתלווה לבתה למשטרה, על מנת לסגור תלונה נגד מי שמتنכל ונוהג באלימות כלפי בתה?

יתכן כי מכתב זה לא היה מונח בידי התביעה במהלך פרשת התביעה, וממילא שאלות אלו נותרו פתוחות. החוקרת שירוי הובר שללה בחקירתה הנגדית את דבריה של המתלוננת במכتبת לפיהם אויימה על ידה (למען הסר ספק: אני בהחלט ממשי לשותרת).

68. מalto מובן כי יש בחוסר העקבות של המתלוננת כדי לכרכס באופן ממשי בעדותה, וברי כי לפחות אחת מגרסאותה אינה אמת: או זו הכללת את התלונה, או זו ה"mbatla" אותה.

גם אם איןichi א"ב וחח"א כתבו מכתב זה ייחדיו (ואיני קובע מסמורות בעניין זה), הרי שלא יכול להיות חולק על כך שהמתלוננת ניסתה לשלווח מכתב שתוכנו אינו אמת, לכaura ולשיטה - למשטרה, משומם שרצתה להיטיב את מצבו המשפטית של בן זוגה. מאידך גיסא, יתכן כי האמור במכتبת הוא אמת, ודוקא תלונתה המקורית של המתלוננת היא שאינה נכונה: כך, למשל, אישרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט את דבריה במכتبת לפיהם הייתה שריה בלחץ בחקירתה במשטרה (בעקבותיו "הפלילה" את חח"א), ופחדה מהחוקרת הובר.

69. הנה כי כן, גרסה של המתלוננת תלויה במצבה הזוגי, ולמרבה הצער, יכולים לא ניתן לקבוע בוודאות דבר, שהרי **כל שהחליטה המתלוננת לא לומר אמת "لتובט" הנאשם, אין להוציא מכלל אפשרות כי לא אמרה אמת, אולי דוקא "לរעתו".** אין לדעת, אם היה כך, או היה אחרת.

70. אותן נסף לחוסר העקבות בגרסה המתלוננת נמצא גם בעימות שנערך בין לבין חח"א, ביום האירוע נשוא כתוב האישום. במהלך העימות, הטיחה המתלוננת בחח"א את האשמה, ודרשה שיתנצל בפניה. ואולם, בסיום העימות, אמרה א"ב שחח"א לא הרבץ לה, אלא היא זו שתקפה אותו.

מצפיה בעימות נראה לכaura שא"ב אמרה את הדברים כדי "לרצות" את הנאשם אשר התחנן על נפשו ובקש ממנו

שתגיד את ה"אמת". יחד עם זאת, המתלוונת לא שינתה (שוב) את גרסתה לפיה היא הtopicת, גם לאחר שהחוקרת הובר הבירה לה כי היא עלולה להיחקר על מסירת ידיעה כזבבת במשפטה[1].

بعدותה בבית המשפט טענה תחילת המתלוונת שאינה זוכרת כי חזרה בה מתלוונת מהלך העימות, ולאחר מכן הסבירה זאת בכך ש חח"א | היה עימה "באותו חדר", והוא ביקש ממנה "לא לשקר" (תו"ר שסימנה מרכאות בידיה).

71. גם במקרה זה, נראה כי המתלוונת לא מסתה למסור גרסאות סותרות ליחידה החוקרת, בין אם "לטובתו" של חח"א |, ובין אם "לרעתו", וודותה משתנה לפי מצבם הזוגי באותה עת, בעקבות תחינותו של הנאשם, או מטעמים אחרים, השמורים עם המתלוונת.

72. במקרה דנא, לא היה בדי המתלוונת כל הסביר סביר לשינוי החזיתי בגרסהו, באופן שיש בו כדי לאין את הפגיעה במהימנות גרסתה; המתלוונת, כמפורט לעיל, העידה כי היא בחרה לחזור בה מתלוונת לאור מצבה הזוגי, ולאחר מכן - לאור תחינותו של הנאשם ו"nocחותו בחדר".

למען הסר ספק יובהר, כי עליה מהריאות שהוגשו במהלך המשפט שהחשש מפניו של חח"א | (כל שהוא) לא היה הטעם לשינוי גרסאותיה של א"ב |, ואף התביעה לא טענה זאת. ודוק: התביעה טענה באופן מפורש בסיקומיה כי הסיבה לשינוי הגרסה הייתה "אהבה": "... נבקש למתת מהימנות מלאה לעדותה, עדותה עניינית, לא העצימה ולא הגזימה, סירה על האירוע ועל מערכת היחסים, סירה מדויקת גוננה על הנאשם והסבירה למה. במילוי אחת פשוטה - אהבה".

73. א"ב | אישרה בחקירותה הנגידית בבית המשפט כי לאחר האירוע נשוא כתוב האישום היה ניסתה ליצור קשר עם חח"א |, אשר לא השיב לפניו והתחננה בפניו שייסיר אותה מהחסימה". הסניגורית תהatta האם א"ב | פרדה מפניו של חח"א | באותו התקופה, והמתלוונת השיבה: "הרגשתי מאomit אולי, אבל בלי קשר הרגשתי מאומתת לחולוטין.."; ולאחר מכן הוסיפה - "לא הרגשתי מאomit, הרגשתי מאומתת.".

מצפיה בעימות שנערך בין א"ב | לחח"א עליה כי היא לא חששה להרים את קולה לעברו כאשר ראתה לנכון לעשות כן, ופנתה אליו באסטרטגיית במילים כגון "תשтом את הפה", ועוד כהנה וכנהנה.

74. כאמור לעיל, המתלוונת שהתה במהלך לנשימ מוכות שלושה חדשניים לאחר האירוע נשוא כתוב האישום; ברם, גם עובדה זו אינה מצבעה בהכרח על כך שא"ב חששה מפניו של חח"א |, שכן, כאמור בהרחבה להלן, סיבת הפניהה לשם לא הוכחה ונותרה עולומה.

75. לאור דבריה של המתלוונת עצמה בעדותה בבית המשפט לפיהם "אולי" או "לא" הרגישה מאomit מפניו של חח"א |, וכן ההתנהגותה במהלך העימות, ומשלא היבורה סיבת הפניהה למען לנשימ מוכות, סבורני כי הטעם

לשינוי בגרסאותיה לא היה פחדה מפני הנאשם, אלא רצונה להטיב עימו או להזיק לו, או כל טעם אחר המוני עימה, לפי מיצבם ה"רומנטי" בעת הרלוונטיות.

76. גם העובדה לפיה המתלוננת לא היססה לספר לחידה החוקרת פרטיים שאינם תואמים את המציאות - קיבלה אישור במהלך עדותה בבית המשפט, עת סיפרה כי מסרה לחוקרת הובר פרטיים לא נוכנים בקשר לשירותה הצבאי; כמפורט בהרחבה לעיל, המתלוננת השיבה לסניגורית כי סיבת שחרורה מהצבא היא "סוד", והוא אינה יודעת מדוע לא סיפרה לחוקרת הובר את האמת:

"ש. למה את צריכה לשקר לשורי ?

ת. לא יודעת מה חשוב שאמרתי את זה.

ש. אז למה שנאמין לך על מה שתאת אומרת?

ת. את לא חייבת להאמין.".

77. נוכח כל האמור לעיל, אין מנוס מלקבוע כי שינוי גרסאותיה של א"ב מחייב בהחלט את מהימנות עדותה באופן שלא ניתן לבסס באמצעותה הרשעה בבית המשפט פלילי. אולם, בכר לא די; גם ראיות התביעה האחרות אינן מחזקות את עדותה של א"ב, ואף לעיתים יש בהן אף כדי להחלישה, כמוואר להלן.

לא הוכח קשר סיבתי בין החבלות שתועדו בתמונות ובדוח הרפואי לבין האירוע נשוא כתב האישום

78. ראשית יצוין כי לדוח הרפואי (ת/6) צורף "סיכום ייעוץ - שירות סוציאלי" מאת העובדת הסוציאלית רינגהם ירדן. גב' רינגהם לא מנוהה ברשותה עדוי התביעה בכתב האישום, והتبיעה לא ביקשה בשום שלב לתקן את כתב האישום. אשר על כן - סיכום ייעוץ זה אינו קביל, וממילא תוכנו נסマーך ורק על דבריה של המתלוננת, ובין כך ובין כך תרומותה בבירור האשמה מוגבלת.

79. המתלוננת בחקירתה הנגדית התקשתה להסביר את מקור החבלות שתועדו על גופה בצילומי המשטרה מהתאריך נשוא כתב האישום (ת/1 - ת/5). מחדר גיסא, טענה המתלוננת כי החבלות המתועדות בצילומים נגרמו לה באירוע נשוא כתב האישום, ומайдע גיסא טענה שאינה זוכרת אילו מהן נוצרו באותו יום, ואילו חבלות הן ישנות, שנגרמו לה באירוע אחר.

80. במהלך עדותה בבית המשפט הציגה המתלוננת חבלות ברגליה ובכף רגלה, וטענה כי מדובר בצלקות שנגרמו לה כתוצאה מהאירוע נשוא כתב האישום.

81. נוכח העובדה שהמתלוננת מסרה כי יתכן וחלק מהחברות המצלמות הן ישנות, ברוי כי אין בתמונות אלה כדי

להוכיח ברמה הנדרשת בפליליים את הקשר הסיבתי בין החבלות לבין תלונתה של א"ב.

82. לא זו אף זו, א"ב העידה, כי לפחות חלק מהחבלות נגרמו כתוצאה מ"ההשתולות שלה", ולא כתוצאה מעשיו של הנאשם, כר:

"ש. הסימן שיש לך ביד או הסימנים זה מאד יכול להיות בגין הטילטול שלו?

ת. נכון.

ש. מראה לך תמונה 3 (צילום זרוע שמאל - ש.ב.)

ת. אוקיי.

...

ת. את שואלת אותי שאלות כל שritishe ושריטה אם זה ממנו או מאייה שהוא מכח? אני לא זוכרת מה היה ממנו או מההשתולות שלו.

ש. אז החבלות יכולים להיגרם מההשתולות שלו?

ת. יכול להיות.

ש. ההשתולות שלו בחוץ?

ת. לא, אני לא זוכרת. אבל הכוונה היא להשתולות ברכב

ש. יכול להיות שמהדפיקה של האגראפים בדשborod?

ת. כן יכול להיות".

83. עינינו הרואות, כי המתלוננת העידה שמקור חילק בלתי מוגדר מהחבלות שתועדו על גופה בתאריך נשוא כתוב האישום אינו "שייר" לתלוננה הנוכחיית, או שנגרם לה כתוצאה מהתנהלותה היא. כמו כן, עיון מדויק באופן פרטני בחלק מהחבלות שנראו בתמונות תマー במסקנה כי לא ניתן קשר סיבתי בין בין האירוע נשוא כתוב האישום, כמפורט להלן.

החבורה במצח

84. א"ב סיפרה בעדותה בבית המשפט כי החבלה במצבה נוצרה כתוצאה מכך ש חחח |א הטיח את ראשה ב"דשborod", אולם לא ידעה לתאר את הסיטואציה "**אולי רציתי לקחת סיגריה חדשה בورد... אני לא באמת זוכרת...**".

והשיבה לשאלת בית המשפט - "**הוא הטיח לי את הראש בדש בورد. אני פשוט לא זכרת איך הגענו לזה.**".

הסניגורית הטיחה בא"ב כי מדובר **בתלונה כבושה**, ובعدותה במשטרה היא לא סיפרה פרט מרכזי זה, ושאלת אותה שנית האם, בכל זאת, היא זכרת את הסיטואציה. המתלוננת השיבה בשלילה והוסיפה: "**גם פעם שעבירה לא ציינתי שנעקרו לי הציופרוניים מהידיים. אני לא זכרת הרבה דברים. לא התעמקתי בדברים אלה.**"

לשאלה כיצד נזכרה המתלוננת בפרט זה רק בעדותה בבית המשפט, שלוש שנים לאחר המקרה נשוא כתב האישום, השיבה א"ב כך: "**נראה לי שבמקרה הזה שאתה היסטרי אתה לא נכון, נראה לך שזכורתי בעוד הרבה דברים עוד כמהשבועות אחרי.**".

85. בתמונות החבלות צולמו בתחנת המשטרה (**ת/1**) אכן נראית המתלוננת חובליה במצחה. הנאשם טען כי עדותה הכבושה של א"ב לא נכונה, והוא הטיחה את ראהה ב"דש בורד" מתוך תסקול, כאשר הוא שחה מחוץ לרכב; הנאשם הוסיף בעדותו "**הוא דפוק את הראש שלו בדור ועד היום כל האוטו שבור.**".

86. גרסתה של המתלוננת בקשר למקור החבלה שניצפה במצחה נמסרה על ידה בעדות בבית המשפט, והוא העידה **שלא התעמקה** במקור החבלה במצחה, ונזכרה בכך במועד כלשהו לאחר האירוע. לעומת זאת, הנאשם העיד, עוד בחקירה במשטרה "**היא התחלת לדפוק את הראש מבחוץ גם בתוך אותו... היא התחלת לתת מכות לכל מקום ולא ידעתי מה לעשות...**" (**ת/12 עמ' 2 ש' 22-23**).

יוער, כי הודעתה של המתלוננת במשטרה לא הוגשה, אולם יש להניח שהמדובר בגרסה כבושה (כאשר טענה זו הוטחה במתלוננת על ידי הגנה, התביעה שתקה), ובכל מקרה - כתוב האישום לא התבפס על גרסה זו. טענת הנאשם כי המתלוננת היא זו שדפוקה את ראהה בדשborud עלתה גם בעימות כאשר הטיח חח"א במתלוננת "את לא דפקת את הראש בתוך הדשborud?" - ולמשמעותה זו פשטה המתלוננת ידיה לצדדים, ונמנעה מלהשיב (**ת/16**).

87. הסבריה הסתוימים והכבדים של המתלוננת בקשר לחבלה במצחה מחייבים אף הם את מהימנות עדותה, ומובן מaliasו שתמונת חבלה זו - **ת/1**, אינה מחזקת את ראיות התביעה.

ציפורייה השבורות של המתלוננת

88. המתלוננת טענה בעימות שנערכ בינה לבין הנאשם שהנאשם דרש ממנה להסיר את ציפורניה "**הוא בקש ממני שאוריד את הציופרוניים ... והתחל לספר את הציופרוניים אחורי שהורדתי את כלם...".**

89. בעדותה בבית המשפט במסגרת חקירתה הראשית, העידה המתלוננת שהיא "בלי ציפורניים" כתוצאה מהאירוע נשוא כתוב האישום, אולם נסיבות הסרת הציופרוניים נותרו עלומות. בחקירה הנגדית, הוצגו לא"ב תמונות

ידיה משתי זירות שונות (ת/2, ת/5) בהן ניתן היה להבחן, בין היתר, בציפורייה. המתלוננת העידה:

"ש. מציגה לך עוד תמונות. 4 ו-9. החבלות האלה גם גרם לך הנאשם?"

ת. את שאלת אותו שאלות כל שריטה ושריטה אם זה ממן או מאיזה שהוא מכח? אני לא זוכרת מה היה ממן או מההשתולות שלי."

90. סבטה של המתלוננת, גב' ל"ר, העידה כי המתלוננת אמרה לה מיד לאחר האירוע נשוא כתוב האישום "היא כל הזמן בכחה, ואמרה הוא כזה דביל, הוא עשה לי צפוריינים... עשה ליدم בצפוריינים" ובמקום אחר: "...והיא כל הזמן אמרה שכוכבים לה הצפוריינים כי הוא עשה לה ככה (מראה תנואה של עיקום אצבועות) כאילו רצאה לשבור את הצפוריינים".

91. הנאשם העיד בעדותו בבית המשפט, כי לאחר שהמתלוננת תקפה ושרטה אותו עם ציפורייה, היא הסירה מיזמתה את ציפורייה על מנת להביע חרטה על מעשה. כך העיד הנאשם בעניין זה בבית המשפט:

"...שהיא ראתה אותו שישבתי בכסא של הנהג, היא ראתה אותו מצד, ראתה מה שעשתה לי והיא סובבה אותו, היא הסתכלה על הצפוריינים שלה, היא הבינה שככל השריטות והחבלות נגרמו ע"י הצפוריינים שלה והתחילה לכטוס צפוריינים על מנת להביא לי אותם. כלומר לזרוק אותם .. אני חשב שהצפוריינים שלה זה מה שהביא אותה למצב שהיא ראתה אותו ככה. אני אומר ומבהיר לשאלת בית המשפט כי היא ראתה מה הצפוריינים שלה עשו ولكن רק כדי של חרטה פעולה להסרתן".

92. עולה מהאמור, כי בניגוד לעדotta של הסבטה גב' ל"ר לפיה המתלוננת סיפרה לה שהנאשם גרם לחבלה בציפורייה על ידי עיקומן, נראה שאין מחלוקת **שהמתלוננת** הסירה את ציפורייה - ולא הנאשם; הפלוגתא שנותרה הייתה האם עשתה כן המתלוננת מיזמתה, או בתגובה לדרישת הנאשם.

93. העובדה שהמתלוננת לא העידה בחקירה הראשית בבית המשפט אודות נסיבות שבירת ציפורייה, אף לא נזכרה בפעם הראשונה ב传闻ות ידיה, ומайдך הנאשם טען כי המתלוננת הסירה את ציפורייה מיזמתה, הותירה ספק באשמהו של הנאשם, גם בעניין זה.

בתמונות ובמסמכים הרפואיים אין סימני נשיכה

94. התביעה טענה בסיכון כי תמונות החבלות של המתלוננת צולמו בתקנת המשטרה והמסמכים הרפואיים מחזקים את גרסתה של א"ב, גם בקשר לטענותה לפיה הנאשם נשך אותה בכל גופה. מעין בתמונות (ת/1 - ת/5) עליה כי המתלוננת חבולה, אולם אין תמונה ברורה של סימני נשיכה, ולכל הפחות ניתן לומר כי בעין בלתי מזוינת, עינו של הדיווט, לא ניתן היה להבחן בסימן נשיכה.

95. הדוח הרפואי מבית החולים (ת/6) העלה כי למתלוננת חבלות מרובות בכל גופה, אולם גם שם לא פורטו החבלות באופן ספציפי.

96. הסניגורית שאלה את המתלוננת כיצד אין רואים נשיכות בתמונות, והמתלוננת השיבה כך:

"ש. **כי אני לא רואה פה נשיכות?**

ת. **יש אנשים שהנשיכות מופיעות קצת אחרי. אני לא רופאה...**

ש. **אז את אומרת שהסימנים הופיעו אחרי זה?**

ת. **כן, היו סימנים אדומים אבל הנפיחות ואדמדמות הופיעו אחרי".**

ובהמשך:

"ש. **יש לך תמונות של הנשיכות?**

ת. **יש לי תמונות של נשיכות מאותו יום. אינני יודעת אם נשמרו.**

ש. **מה זה מאותו יום?**

ת. **מכל הימים האלה של הנשיכות. מהירוע זהה ספציפית לאמא שלי יש תמונות."**

97. סימני נשיכה לא הופיעו בצילומי החבלות, אלא "סימנים אדומים" ולטענת המתלוננת - הנפיחות ואדמדמות כתוצאה מהנשיכות הופיעו "קצת אחרי". התביעה לא הציגה כל חוות דעת המצביע על כך שהתמונה אכן מעידות על "טרום" סימני נשיכה, ואף מהדוח הרפואי אין עולמים כל סימני נשיכה באופן ספציפי.

98. לא הタルמתי מכך כי גב' ל"ר טענה בעדottaה בבית המשפט, שהיא כן ראתה סימן נשיכה על ידה של המתלוננת, לאחר האירוע נשוא כתוב האישום. בהחלטת יתכן שכך סקרה גב' ל"ר, אולם עדות זו עומדת בסתריה לתמונות שצולמו, ולעדות המתלוננת עצמה בנקודה זו, שטענה כי סימני הנשיכה הופיעו מאוחר יותר.

99. בהעדר חוות דעת רפואי שלא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי קיים קשר סיבתי בין החבלות שתועדו על גופה של המתלוננת נשוא התמונות והמסמכים הרפואיים, לבין ה"נשיכות" שנזכרו בעדottaה של א"ב.

ניתן היה, אולי, לשפר או על שאלה זו אם הייתה התביעה מבקשת לאתר את התמונות שהיו ברשות אמה של המתלוננת. כזכור, המתלוננת טענה כי ברשות אמה קיימות תמונות של החבלות מהירוע נשוא כתוב האישום, אולם אלו

לא הוצגו, והتبיעה ויתרה על עדותה של האם.

100. לאור האמור לעיל, חרב העובדה שלכארה היה בתמונות החבלות על גופה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא כתב האישום כדי לחזק את גרסתה, הרי שמצוב הדברים שונה: המתלוננת העידה שאינה זוכרת אילו מהחבלות שצולמו נגרמו לה באירוע נשוא כתב האישום, ואילו חבלות נגרמו לה באירוע קודם; כמו כן, המתלוננת סיפרה בעדותה כי חלק מהחבלות נגרמו לה כתוצאה מה"השתוללות" שלה עצמה, והוא לא ידוע להבחן מה נגרם על ידי הנאשם, ומה הוא עשה עצמה.

את עוד, בתמונות לא נראה, כגון "רגילה" סימני נשיכה וגרסתה של המתלוננת בעניין זה בלבד לא מספיקה להרשות מעבר לספק סביר, ללא חוות דעת רפואי. התמונות שתיעדו את החבלה במצחה של המתלוננת ציפורייה השבורות **לא תמכנו** בגרסה בהיון, למצער, כבושות.

101. אשר על כן, לא הוכח קשר סיבתי בין צילומי החבלות והמסמכים הרפואיים לבין האירוע נשוא כתב האישום.

המתלוננת העידה כי אינה זוכרת דבר מהאירוע פרט ל - "מלא נשיכות בגוף"

102. זכרונה של המתלוננת בגד בה כאשר נשאלה בעדותה בבית המשפט באשר לנוסח האיומים שהושמעו לפניה לטענתה. המתלוננת טענה שאינה זוכרת את נוסח האיומים לאור הזמן רב שחלף מאז האירוע, ולשאלה מדוע העידה אודותיהם בחקירה הראשית בבית המשפט אם אינה זוכרת אותם השיבה - **"כי נראה זה היה כמו שאמרתי בחקירה שלי"**.

לשאלה האם היא אומרת את הדברים כי הם נאמרו בחקירה במשטרה, השיבה המתלוננת: **"כי אני לא זוכרת אותם היום. אם הייתה שואלת אותי היום בלי לקרוא את הפרוטוקול מבחינתי אני לא זוכרת כלל חוץ ממלא נשיכות בגוף."**.

103. הנה, לא רק שא"ב לא זכרה את נוסח האיומים בחקירה הנגידית בבית המשפט, היא העידה שאינה זוכרת דבר מהאירוע נשוא כתב האישום **"חוץ ממלא נשיכות בגוף"**.

העד זכרונה של המתלוננת יכול היה, אולי, להיות מוסבר בכך חלוף הזמן ש עבר מאז האירוע נשוא כתב האישום, אולם זה לא המצביע, שכן ראיינו כי זכרונה של המתלוננת הוא סלקטיבי, כפיפורט לעיל, באשר העידה אודות "התחת ראה" רק בעדותה בבית המשפט, משום ש"זיכרון" בcurr במועד לא ידוע.

עדותם של עד הראייה לسري לא תומכת בגרסה המתלוננת

.104. עד הראה לسري טען בעדותו, לעיל, כי דפיקותיה של המתלוונת על חלון הרכב, כאות למצוקה, הם שהסבירו את תשומת ליבו לרכבו של הנאשם.

بعدותה בבית המשפט, התקשתה המתלוונת להסביר מה הסב את תשומת ליבו של מר לسري; המתלוונת העידה כי בעת שעבר לسري "הכל היה די רגוע" אולם הוסיפה "**בן אדם שעובר מבחוץ שם לב שימושו לא נורמלי... אני מדברת הרבה עם הידים אז אולי דברתי ככה...**". לאחר רענון זכרונה, אישרה המתלוונת כי היא זו שדפקה על חלון הרכב והוסיפה "**אני באמת לא זוכרת**".

התביעה ביקשה לראות בעובדת המתלוונת סימנה לעובר האורה "סימני מצוקה" כתומכת בגרסתה. הנאשם העיד כי המתלוונת אכן דפקה על חלון הרכב, לא לפני שהודיעה לו שהיא מתכוונת "לעשות פדיות", כך הנאשם:

"**כן. הגיע אזרח הוא הילך עם הילד שלו, הוא החזיק יلد קטן ביד, זה כבר היה בעלות השחר. הוא הולך בתמיימות והוא אומרת לי שהוא תתחיל לעשות בלאנן ולא מעוניינה אותה שום דבר. לפני עבר עוד זוג, היא אמרה לי אתה רוצה שאעשה פדיות? והתחלת לדפוק על החלון, הזוג לא התיחס לזה בכלל. אז היא אמרה אז באסה לא נורא אבל היו עוד אנשים. אז עבר הבן אדם הזה והוא התחלת לדפוק על החלון ממש, בצוורה של הצלילו, זההו, הבן אדם בא ופתח את הדלת, שאל אותה למה יכול שרטוט, והוא שאל אותה אם היא רוצה לצאת מהאטו...".**

המתלוונת הכחישה בחקירה בית המשפט שדפקה על החלון הרכב על מנת "לעשות פדיות", יחד עם זאת, היא אישרה כי בטרם חלף לسري על פניהם, הכל היה "די רגוע" ולא ניכר מעדותה שהיא שרויה במצבה באותה העת. להשלמת התמונה יער, כי אין חולק שלאחר ההtagשותות בין הנאשם למතלוונת, ניסתה המתלוונת להרגיע את הנאשם בכך שישבה על ברכו ושרה לו שיר.

.105. המתלוונת ציינה כי לسري שאל את הנאשם מודיע **היא חבללה**: "...**הוא אמר - מסתכל עליו כולה סימנים...**". ברם, לسري מסר בעדותו כי הבחן בסימני חבלה דווקא על פניו של הנאשם, ולשאלה האם המתלוונת הייתה פצועה השיב - "**לא הייתה פצועה ממש שראייתי**".

.106. הנאשם אישר בעדותו במשפטה כי אח' בידה של המתלוונת, בקש ממנו "לא לעשות את זה" וחיבק אותה. بعدותה בבית המשפט אישר כי תפס למתלוונת את ידה אולם השיב בשילול לשאלה האם ניסה למנוע ממנו לעזוב את הרכב.

.107. עולה מהאמור לעיל כי גם שגרסתו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד באופן מושלם עם עדותו של לسري, הרי שהוא המצבי בבדיקה גם לעדותה של א"ב, שאף היא אינה עולה בקנה אחד עם עדותו, ועל כן אין בה כדי לחזק את ראיות התביעה. בנוסף, נסיבות "קריאתה" של המתלוונת לעזרה נותרו עלומות, קל וחומר כאשר התקשתה להזכיר בהן, ואף טענה שהכל היה "רגוע" לאחר או בעת השיר ששרה לניגן.

גם מכתב המעון לנשים מוכות (במ/1) אינו מוביל להרשותה הנאשם

108. בbm/1 היה כדי לתמוך רק מעט בעדotta של המתלוונת, שכן רב הנסתור על הגלי בכל הקשור לנסיבות הגעתה של א"ב למעון לנשים מוכות. א"ב העידה בעדotta בבית המשפט כי שהתה למעון בעקבות הפנית אמה, לאחר שזו ראתה על גופה חבלות מרובות שנגרמו כתוצאה מאלימות הנאשם נגדה.

בחקירותה הנגדית, שאלה הסניגורית את א"ב כיצד הגיעו אמה לכך שהיא הראתה לה תМОנות עם חבלות שחבל בה הנאשם, והמתלוונת השיבה: "**אני לא מעוניינת לענות לך**".

הנאשם טען כי אמה של המתלוונת הפנתה אותה למעון לנשים מוכות מסיבות אחרות, שאין קשורות אליו, כלל וכלל.

109. ראשית יזכיר שוב, כי התביעה לא ביקשה להעיד את אמה של המתלוונת ועל כן מחדל זה מפחית מראיה זו, במיוחד כאשר אין חולק כי האם יוזמת המהלך, ועל הטעמים לכך יכולם היינו ללמידה רק מפה. שנית, עיון בתאריכי כניסה של המתלוונת למעון לנשים מוכות העלה כי המתלוונת הגיעה לשם ביום 12.1.2016 - **רק כשלושה חודשים לאחר האירוע נשוא כתוב האישום**.

לכך מצטרפת עובדה נוספת, לפיה הבהיר כי המתלוונת לא חששה מפניו של חח"א, וזאת אף לדבריה, הרי שעיון בן/5 העלה כי המתלוונת פנתה לנאים במהלך שלוש החודשים האמורים, וניסתה ליצור עימו קשר; כך לדוגמא ביום 11.11.2015 כתבה א"ב לנאש: "**אפשר שתתייחס כבר!!! אני לא אויר בבקשתה בברורר**", "יש לי חלום אחד שככל כוכב שנופל, אני מביאה את אותה השאלה לחזר לידים שלך הכי קרובה שאפשר!... אתה אהבת חי". **איך המשכת הלאה? הימי החיים שלך**".

110. לסייע נקודה זו: הליכתה של כל אשה למעון לנשים מוכות, לרבות המתלוונת, הוא אות וסימן - כמעט חזקה ממש - כי היא סובלת מאלימות. פשיטה, כי אין אשה הולכת מרצונה למעון לנשים מוכות, אלא אם יש לה סיבה טובה מאד (או יותר דיק), גרוועה מאד, בדמות אלימות המופעלת נגדה) - לעשוטן כן.

לא לחינם איפוא, כאשר שמעתי מן המתלוונת כי שהתה למעון לנשים מוכות, יצאתי מגדרי - וחurf העובה שה התביעה לא נקטה בעניין זה כל מעשה - הוציאתי צו על מנת לקבל אינפורמציה ביחס לטענתה של א"ב.

ואמנם, מסמך המעון קשור לכארה בין התנהלותו של חח"א לבין כניסה של המתלוונת לאותו מעון.

ברם, עיון מדויק במסמך מאת המקלט לנשים מוכות, בתאריך הכניסה, ביוזמת הכניסה, ובכלל - ביתר נסיבות פרשה זו, עדין מותר שאלות בלתי פתרות.

.111. השילוב בין העובדה שהמתלוננת טענה שהיא פעולה מותק "אהבה" בלבד עם העובדה שהיא חיפשה את קרבתו של הנאשם, אשר ניכר מתוכן ההודעות שהוא לא השיב לפניויה, וכאשר נראה כי לא חששה ממנו (למשל, נוכח התנהוגה בעימות מולו, מיד לאחר האירוע האלים) - יוצר ספק לגבי הטעם בגיןו פנתה היא למען לנשיות מוקצת, או למצער - ביחס לעצם ההתרחשויות המתוארת בכתב האישום, שהתרחשה שלושה חודשים לפני הכניסה למעון. בהעדר עדותה של האם וראיות נוספות בקשר לשאלת זו, הספק פועל לטובתו של הנאשם.

.112. עולה מהאמור לעיל, כי ראיות עליהן ה壯יעה בתביעה בבקשתה לתמוך בגרסת המתלוננת, אין תומכות בה, וממילא לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

.113. על אף שהנתגלו לא עשה עלי רושם של מי שמוסר את האמת כולה, יתרה מזאת, אף המציא סיפורים ומעשיות מהם חזר, הרי שאין בכך כדי לשמש תחליף לראיות ה壯יעת הטעמה ולנטול המוטל עליה. על כן להלן:

קשהים בגרסת הנאשם - מחזקים את ראיות ה壯יעת אולם אינם מובילים להרשעה פלילתית

.114. כאמור, למלטה מהדרוש, אך במקרה לעשות מלאכתי שלמה, יאמר כי לא התעלמתי מהקשיהם שהתגלו גם בגרסתו של הנאשם, כדלקמן:

.א. במהלך העימות של הנאשם עם המתלוננת הנתבע אמר למתלוננת "אני מתחנן, אני מבקש סליחה". לכואורה, ניתן היה לראות באמרה זו משום "ראשית הודהיה" (ה壯יעת לא טענה זאת). מכל מקום יש לראות את האמרה הזאת בהקשר שלה: טרם בקשת "הסליחה" אמרה א"ב לחח"א: "היית מבקש סליחה הכל היה נפטר". כמו כן, מיד לאחר בקשת הסליחה נשאל לחח"א מדוע הוא התנצל, אם לא פגע במתלוננת והшиб: "אני לא יודע, שתירגע עם עצמה היא מסבכת אותן...".

.ב. חלק לא מבוטל מעדותו של הנאשם היה כבוש, ולא עלה בחקירהו במשטרה.

.ג. גרטטו הראשונית לחבלות שהופיעו על פניו לאחר האירוע נשוא כתב האישום הייתה כי מדובר במשהו "ישן", ובחקירותו במשטרה טען כי נחבל בעקבות תגירה במועדון הלילה בו שהה. רק בשלב מאוחר יותר בחקירהו במשטרה טען לחח"א כי המתלוננת תקפה אותו. לחח"א הסביר שנייה זה בגרסתו בכך שלא רצה "לטבר" את המתלוננת.

.ד. לחח"א טען בעימות כי החבלות על גופה של המתלוננת נגרמו

כתוצאה מ"ריב עם ערבים" שהתרחש מספר ימים טרם האירוע נשוא כתב האישום.
הנאשם הסביר גם טענה זו בכך שלא רצה "לסבר" את המתלוונת.

ה.…………… הנאשם הכחיש בגרסתו את דבריו של לסרוי אשר טען כי חח"א ניסה
למנוע המתלוונת ליצאת מהרכב.

ו.…………… חלק מגרסתו של הנאשם לא הوطח במתלוונת, כך למשל טענתו כי
איימה לשולח יד בנפשה במהלך האירוע נשוא כתב האישום, וטענתו לפיה טרם יציאתם
לבילוי נשוא כתב האישום ביקש לסייע את הקשר הרומנטי עם א"ב.

115.…………… לא התעלמתי מכל אלה. אולם אפילו תוסיף את הקשיים דלעיל לעדותה של א"ב, אין הocus
מתמלאת ואין משקל הריאות חוצה את הרף הנדרש לשם הרשעה בפליליים. על כן, אני מורה על זיכוי של חח"א,
ולו מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"א סיון תשע"ט, 24 יוני 2019, במעמד הצדדים

---

[1] הczpיה בעימות בין השניים – שהיא חובה ממש – מעוררת, רק היא, ספק ביחס לכל מה שקרה בין השניים בעת האירוע, עד כדי שהשופרת שערכה את העימות תחתה, בקול רם, אם אין המתלוונת מבהזצת את זמנה.